

SPJDERNES MACASIN VOR UNGDOM

INDHOLD:

Omslagstegning af ASGER RIBER
»Ved Lejrbaalet« af

SPJDERCHEFEN

»Spejderliv« af
GUNNAR JØRGENSEN

Landslotteriet.

Arabernes Hævn. Ved
MOGENS BRIK

Hulebeboeren udtaler sig.

»Klar dig selv.«

Spejderbilleder.

Omkring Raadsilden.

En japansk Gæst.

Bøger.

Paa Fodtur i Nordkina af
H. P. ALBERTSEN

Baden Powels Besøg i Indien.

I Sommersol og Blæst.

Gammelt og Nyt.

ERHVERVS- BANKEN

FOR HANDEL, HAANDVÆRK,
LANDBRUG & GRUNDEJERE

Filiat: Gothersgade 18.

Renten af Indlaan 1—3 Maaneders Opsigelse

" Check-Konto

" Follo

FREDERIKSBERGGADE

3

KØBENHAVN B.

TELEFON:

7847 — 7348 — 7349

STATSTELEFON 433

Tlf. 5009 — 12686

5%

4%

3%

H. HALMØE,

Cort Adlersgade 8, København

Telefon: Byen 6762

Pyramide-Telte 260x260 cm

Højde i Midten 210 cm — Højde i Siderne 50 cm

af prima amerikansk Army Duck

med alt Tilbehør

80 Kroner pr. Stk.

Andre Telte til Priser i Forhold.

— Telte udlejes —

Spejdere! Giv Agt!

Motorstof
»P.A.S.M.A.« er
anerkendt som
det bedste, der
kan fremstilles
til Friluftsdrag-
ter. — Stoffet er
vind- og tildels
vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

I Overens-
stemmelse med
Lov af 11. April
1900 § 3 er Va-
rebetegnelsen
»P.A.S.M.A.« og
hosstaaende
Varemærke
indregistreret.

Køb Vindjakken

Stoffet er porøst og jern-
stærkt, det kan vaskes med
lunket Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3
Gange om Aaret, og bliver
da som ny.

Vindjakken »Pasma« er
Verdens bedste, hygiejniske

og billigste Klædnings-
stykke.

Faas i alle større Manu-
faktur-, Trikotage-, Sports-
og Gummivare-Forretninger
i København og Provinsen.

Jakken er forsynet med en
Elikt af hosstaaende.

„PASMA“

UDENLANDSKE SPEJDERBØGER

NØRREGADE 18

VOR FRUE BOGLADE

TELEFON 9612

KØBENHAVN K.

HELLESENS TØRELEMENT

Verdens bedste!

FUGLE fra alle Verdensdele

Stort smukt Lager, Glasakvarier

Fisk og Vandplanter.

Fuglebure, alle Arter Redskaber

L. Søncksen,

Lars Bjørnstræde 12, Tlf. Byen 1060 x

Leverandør til

Københavns Div.

Clichéerne til
Spejdernes Magazin
udføres i

Dytorv 11.

Telf. 12865.

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

ved GEORG ANDERSEN
SKINDERGADE 40 — TELEFON 13235

Vi har altid stort Udvalg paa Lager af

Gave-
Lære-
Node-
Sang-

Bøger

Regne-
Stile-
Notes-
Skole-

Bøger

Drenge-
Billed-
Ungpige-
Andagts-

Bøger

Amatør-Album — Skolemateriale — Tegnerrekvisitter

Største Lager af udenlandsk Spejderlitteratur

S
A
L
M
B
Ø
G
E
R

F
Y
L
D
E
P
E
N
N
E

SPEJDERNES MAGASIN

VOR UNGDOM

UDGIVET AF »DET DANSKE SPEJDERKORPS«

Aarg. 6

Oktober 1921

Nr. 1

Til

RAADSMEDLEMMERNE OG FØRERNE

SOM Medlem af Lotteriudvalget anmoder jeg herved alle saavel Raadsmedlemmer som Førere i Korpset om at gribe til øjeblikkelig Handling med Hensyn til Lotteriet. De maa ingenlunde slaa Dem til Ro med, at Sagen gaar sagtens, men allerede nu tage kraftigt fat dels med at skaffe Gevinster og dels for at sælge Lodsedler. — Sedlerne skal være solgt i Løbet af 2 Maaneder, saa der er ingen Tid at spilde.

Rekvirer omgaaende Lodsedler

og lad os vide hver Uge, hvormange der er solgt. Alle Meddelelser bedes sendt til Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15.

A. SJØQUIST

GROSSERER

MEDLEM AF LOTTERIUDVALGET

I Lejr bruger vi alle STJERNE-CACAO fra Galle & Jessen.

Redaktør Gunnar Jørgensen, Fredensvej 61, Charlottenlund. — Træffes paa Korpsskontoret, Onsdag, Kl. 3—4.

Ekspedition: Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15, Telefon Byen 4986.

Ekspedition for Boghandlere: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26 Tlf. Central 12240.

VED LEIRBAALET

DET BEDSTE I VED

DEN NYE UNGDOM

1. Ordrup Trop har sit eget lille Tropsblad og sidste Nr. af dette har Redaktionen ofret paa et Opraab, som den berømte svenske Forfatterinde Ellen Key har udstedt til Alverdens Ungdom.

„Ikke al Ungdom er ung“ siger Ellen Key „Vor Tid har som andre Tider en gammel og en ung Ungdom, og de unge maa selv afgøre om de vil høre til den ene eller til den anden.

Den „gamle“ Ungdom er til freds med Verden som den er (m. a. Ord dens Dovenskab, dens Snavs, dens sure Miner, dens daarlige Vittigheder, dens Sladder og det hele) den „unge“ derimod føler sig ikke tilfreds med Tilværelsen, men vil skabe noget nyt.

Op Ellen Kay ender med at sige, at alt vil komme til at afhænge af om denne Ungdom nu har Tillid til sig selv om den er frimodig, ja overmodig, om den har en jublende Følelse af sin Magt, om den føler med sig selv, at den er i Stand til at vende op og ned paa hele Verden.

DET FØRSTE SPØRGSMÅAL

Hvad er det den skal vende op og ned paa — ?

Det er Tonen. —

Opfattelsen af hvad der er kækt og hvad ikke,

Opfattelsen af hvad der er morsomt og hvad ikke,

Opfattelsen af hvad man kan og hvad man ikke kan

— kort sagt hvorledes en Mand skal være i den nye Verden — —

for at vi allesammen skal synes der er noget ved ham — for

at vi i det hele taget skal regne ham for *en Mand*.

„Ja, han har jo Spejderloven,“ vil I sige „der kan han læse sig til det allesammen“ og deri har I saa fuldkommen Ret.

Men —

Endnu er vi jo ikke naaet saa vidt, at en Mand ikke sidder ned i en Sporvogn eller i en Jernbanelokke, saalænge der blot er en Kvinde, der staar op.

Endnu er vi jo ikke naaet saa vidt, at en Mand hellere skærer en Finger af end at sige en Usandhed.

Endnu er vi jo ikke naaet saa vidt, at der ikke findes Folk, der lader deres Venner i Stikken, naar det gaar dem galt.

Endnu er vi jo ikke naaet saa vidt, at det i det hele taget falder Folk *naturligt* at stræbe mod det fuldkomne — — — uden at blive svimle af Glæde over sig selv, uden at blive sure og højtidelige og dystre og kedelige,

uden Risiko for at de en skønne Dag bliver vanvittige og tror om sig selv, at de er bedre og fortræffeligere end alle andre Mennesker.

Kort sagt, der er noget igen inden der bliver noget rigtigt ved at være i denne Verden.

Og det er Jer, der skal naa til dette.

Det er Jer, der ved Jeres egen Optræden skal tvinge igennem *en hel ny Opfattelse af hvorledes den nye Verdens Mænd skal være* — og kan I gøre nogle nye Opdagelser og tillægge ham nogle Egenskaber som er endnu mere værdifulde end dem, der staar i Spejderloven, saa skal I gøre det.

Og Maaden at udrette det paa? Der er kun én — og det er den selv og for sit eget Vedkommende, ganske stille og uden at lave nogen Slags Staahej ud af det, at være saadan og saadan — — altid i godt Humør, smilende og glad, altid klar til at give en hjælpende Haand, Orden i Grejerne, lege til naar der skal leges, arbejde løs, naar der skal tages fat, ivrig og glad hvor det er Fornøjelserne det gælder, altid forrest i Kampen, altid paa Sporet efter det reneste, det fornøjeligste, det bedste.

SPEJDERFRONTEN

Her ser i Spejderfronten — 6000 danske Spejdere i Angreb for at skabe en ny Verdensopfattelse.

I kan se hvor langt de er naaet og hvorledes deres Fremrykning er blevet standset af en tyk Mur af Løgn, af Uorden, af Ondskab og Raahed.

TRIFOLIUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra

store Mønstergaarde,

som altid staar under Tilsyn af

Selskabets egne Dyrlæger.

Telefon Central 9204, 9205 og Godthaab 2576.

C. Schleisner. = Kgl. Hof-Farveri.

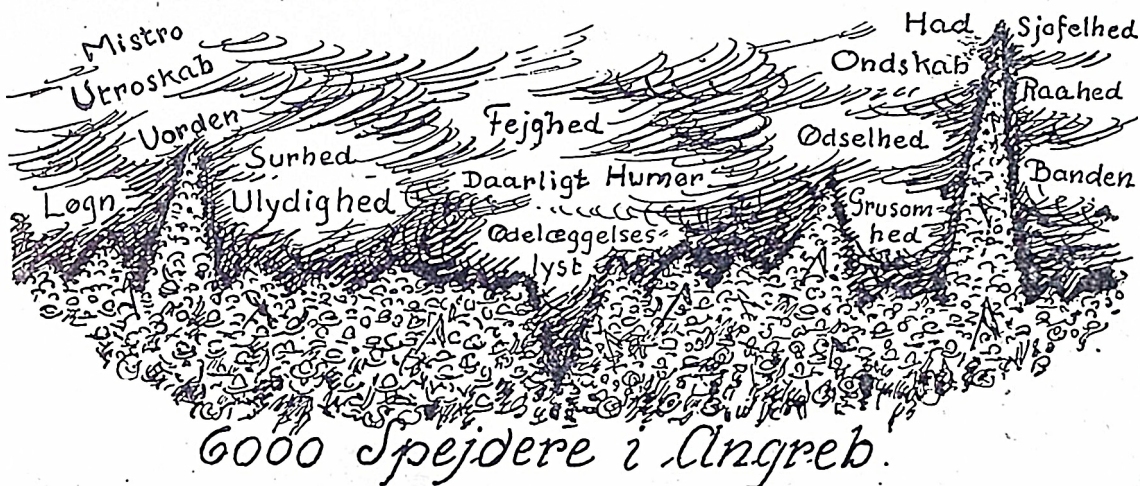
Telefon Central 1913.

I kan se hvorledes Linierne bølger frem og tilbage fuldstændig som under et virkeligt Slag — hvorledes nogle af Jer er naaet langt frem — langt foran de andre — og hvorledes andre af

det er der har givet dem Fremgang. At skaffe sig dette at vide at prøve og prøve sig frem indtil man selv faar Held med sig — at bruge sin egen Opfindsomhed, sit eget Initiativ for

langt frem naar de naar til et vist Punkt ikke komme længere — fordi Kammeraterne paa Siden af dem ikke kan følge med — fordi Modstandernes Modangreb, der nu kan komme til at virke

Jer endog er ved at blive trængt tilbage.

„Hvorfor er der saadan en Forskel paa det Terræn vi har vundet,“ vil I spørge? Hvorledes skal vi nogensinde vinde med, vi der nu er sakket agterud? Og hvorledes skal vi, der kun er 6000, i det hele taget faa vundet dette Slag — og sejrende føre vor nye Verdensopfattelse igennem?

Jeg skal sige Jer det.

Det første og vigtigste af det hele er det — at man *nægtter at lade sig slaa tilbage*. At man bliver paa Stedet, bider sig fast som en Bulldog og slaas som en Vild om det saa sortner for Øjnene af En.

Og det næste er at skaffe sig Underretning om, hvorledes de andre har baaret sig ad med at vinde frem — hvilke *Metoder*

at finde nye Metoder og nye Veje — nogle som maaske siden kan komme de andre til Nytte — det er Sagen.

Derfor er der ogsaa en Fejl ved ovenstaaende Tegning af Spejderfronten — den mangler Forbindelseslinierne bagud.

Se engang paa den — uden disse Forbindelseslinier er det hele uden Hoved og Hale — saa er det en Række spredte og tilfældige Smaaangreb som aldrig kan føre til noget — saa kan disse gæve Spejdere, der støder

fra 3 Sider, baade forfra og fra højre og venstre ganske simpelt knuser og umuliggør ethvert Forsøg paa at vinde yderligere frem — (Der kan være saa mange daarlige Elementer i en Klasse, at de gode ikke har noget at skulle have sagt).

Derfor er det, der skal Ledelse til.

Derfor er Betingelsen for at vinde den, at det er et *samlet Angreb* der sættes an.

Derfor kan det ikke være Jer ligegyldigt, hvorledes det gaar Kammeraterne til højre og venstre for Jer.

Derfor er Betingelsen for at vinde Slaget den, at der er den nøjeste Forbindelse mellem Kampfronten og Hovedkvarteret — at de sejrige Grupper sender Mel-
ding tilbage om de Metoder, der har givet dem Fremgang, saale-

SKOLEBØGER

Nye og brugte.

Einar Harck - Boghandel.

Fiolstræde 33. — Telefon 9148.

**Leverandør til: Forbrugsforeningen for Embeds-
og Bestillingsmænd samt Læger.**

des at Hovedkvarteret kan stille Opmuntring og nye Metoder til Raadighed for de Dele af Fronten, der vakler eller er standsede i deres Fremmarch.

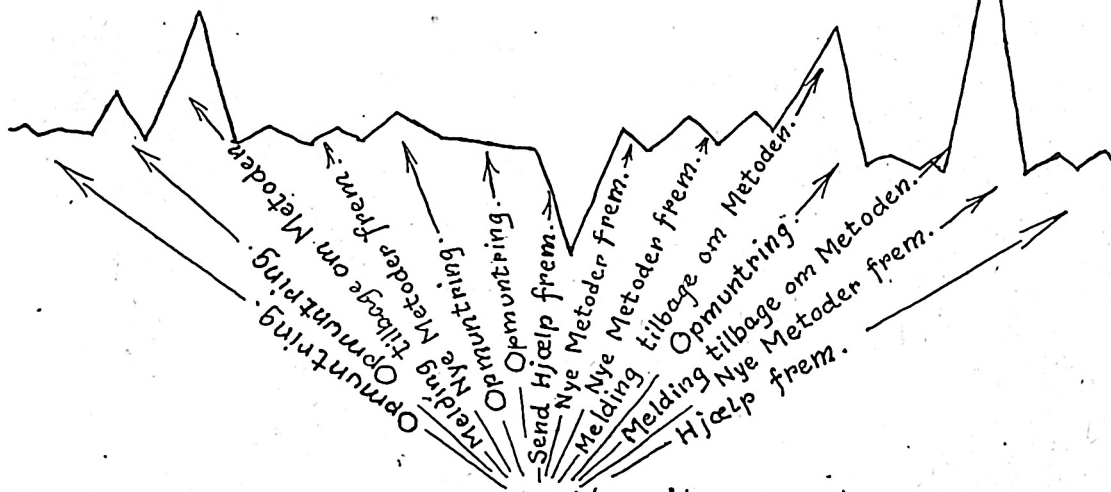
Og de 6000 vil I spørge? Slaar

Og derfor skal I heller ikke være saa bange for at gøre noget for at vi kan blive flere endnu — blot I holder fast ved det ene at der er ikke *Massen* alene der gør Udslaget, det duer ikke at

Kammerater paa i denne Vinter. —

Hvilke Øvelser I vil holde med dem.

Hvilke Sange I vil lade
dem synge.

disse virkelig til til at føre et
saadant Angreb igennem?

Det gør de. Vi maa blot ikke bilde os ind, at det er noget, der lykkes os i Dag eller i Morgen — men skal det lykkes Jer at faa vendt op og ned paa det hele til I bliver Voksne, til det Øjeblik hvor det er Jer, der kommer til at træffe Afgørelserne i Folket, *saa er det i Dag* I skal begynde Angrebet — *i Dag*.

Og desuden — der rykker jo stadig Reserver frem til Undsætning for os.

I 1916 var vi 1400 Spejdere

- 1917 — 1843 —

- 1918 — 2170 —

- 1919 — 2878 —

- 1920 — 4450 —

- 1921 — 5299 —

I Dag er vi 6000 —

blive flere uden hver eneste af de nye er besjælede af den samme Kampiver, som de *rigtige* gamle Speidere.

DET BEDSTE I VED.

Ser I Godtfolk — derfor er det saa uhyre væsentligt, hvorledes I indretter Jer i Jeres smaa Patruljer, hvilket Program I har lagt for Vinteren og hvilke nye Ting I finder paa undervejs.

Det er af Betydning, hvordan *hver eneste Patrulje* i Korpset bærer sig ad med dette — for os allesammen.

Og derfor er det jeg beder
hver eneste af Jer skrive til mig
og fortælle mig en lille Smule
om *det bedste I ved* — hvad
I har tænkt Jer at byde Jeres

☐ Hovedkvarteret.

Hvilke Bøger I vil anbefale dem at læse.

Hvilke Lejrbaalsfortællinger I har tænkt Jer at skaffe dem og hvem der skal fortælle disse.

Kort sagt alt hvad I har tænkt at hale frem til dem og hale dem ud til — alt det bedste I ved.

Til alt dette er jo *Midlerne og Metoderne* i den Kamp vi fører.

Vi rykker jo ikke ud med vore Spejdere blot for at faa Tiden til at gaa, men for at nyde Livet, for at glæde os ved det, for at have det saa fornøjeligt som det overhovedet er tænkeligt.

Og det er jo netop paa dette Omraade, at vi har gjort en Række Opdagelser som Drengene for 20 Aar siden ikke drømte om, ikke havde Anelse om Eksistensen af — det er netop her der stadig

er Spejdere, der som Pionerer gaar foran og viser Vej for os andre.

Vær en af disse Pionerer. — Vær med til at stille op noget, der er saa fornøjeligt og godt, at der ikke er et Menneske, ikke en Dreng, der gider se til den Side, hvor der er daarlige Fornøjelser.

Send mig din Patruljes Vinterprogram.

Fortæl mig hvad I har tænkt Jer at lave.

Fortæl mig og dine Kammerater

om alt det bedste du ved. Vær med til at vinde nyt Land for det danske Spejderkorps.

DET STORE LANDSLOTTERI

Vær endelig med til at styrke hele vor Kampfront ved at gøre dit til at vi snarest faar afsat alle vore Lodsedler.

De allerfleste af Jer vil være i Stand til at afhænde 1 a 2 af disse — til Jeres Far og Mor, til Jeres Bedstemor, Jeres Tanter og Onkler — gør det. —

sælg dem lige saa mange I kan — lad os gaa fremad som én uimodstaaelig Kile!

En ny Verdensopfattelse — 25,000 Lodsedler — det er ingen Verdens Ting, blot vi holder tæt sammen, blot hver eneste af os tager en Haand med — blot vi er enige om at — vi vil sejre.

Henrich

PRINSESSE MARGRETHE

OVERTAGER PROTEKTORATET OVER LOTTERIET

*Det vil glæde mig meget om
alle vil være med til at
støtte de danske Spejdere i deres
Landslotteri.*

*Margrethe
President for Spejderkorpsen*

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423
DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER
BRINGER OVERALT I BYEN

Spejderliv

Fortælling af
Gunnar Jørgensen
Illustreret af Asger Riber

I KAPITEL

Mor — maa jeg ikke nok ha' Lov at blive, Spejder?"

Bent saa op paa sin Mor med et Par spørgende blaa Øjne.

Fru Vibe lod Avisen synke ned i Skødet og lænede sig tilbage i Sygestolens Puder. Hun lukkede Øjnene et Øjeblik, som vilde hun rigtig samle Tankerne, før hun svarede.

Da hun igen aabnede dem, havde Bent vendt Blikket bort, optaget af et eller andet ude paa Vejen.

Ubemærket kunde Moderen sidde og iagttage sin Dreng. Hans lyse, let krøllede Haar var fuld af Savsmuld. Saa havde han altsaa igen været inde i Naboens Værksted. Der tilbragte han snart det meste af sin Tid! Det var intet Under, at Lektierne blev forsømt. Kunde han faa Lov til det, saa stod han saamænd hellere hele Dagen igennem og hævlede og savede eller løb Byærinder for Svendene! Det var næsten altid kun ved Trusler og Skældud, at man fik ham ind til Lektielæsningen.

Og man kunde jo ogsaa se paa hans friske, solbrune Ansigt og paa hans slanke, smidige Krop, at han hørte mere hjemme, hvor Hammerslagene klang end blandt Studerekammerets tavse Reoler.

"Hvad er det, du er saa optaget af, min Dreng?"

"Det er . . . det er . . ."

Mere fik han ikke sagt. I et Spring var han henne ved Døren. Et Par Sekunder efter saa

Moderen ham fare over Græsplænen, hen mod Laagen.

Hun lænede atter sit trætte Hoved mod Pudsen og sukkede tungt.

Saadan var det netop: et Spring — og han var borte! Og her sad hun saa tilbage, alene, bundet til Stolen. Hun kunde ikke længer følge sin Dreng paa hans mange Veje. Ikke følge ham i hans muntre Lege og gale Streger . . . Hun kunde kun snakke et Par Ord med ham i Ny og Næ, naar han var i Stuen, — men kom der saa en Kammerat og fløjtede ude fra — hu hej — saa var han væk! Og paa Vejen ud fra Sygestuen, ud i Sollyset, dér strøg han sikkert alle hendes Bønner og Formaninger af sig . . . Og saa sad hun her tilbage, bundet og alene . . .

Næ, der kunde være Grund nok til at nære Bekymringer; Far var optaget fra tidlig Morgen til sen Nat, hun selv var syg — og Bent var en rask og rørig tretten-Aars-Dreng, der elskede Livet, og havde grumme svært ved at lægge Baand paa sig selv . . .

Nu rumsterede han igen derude ved Laagen. Dér kom han gaende over Græsplænen.

Hvad var det? Moderen rettede sig op.

Gik han ikke og tørrede Panden med Lommetørklædet? Hvad havde han dog nu haft for?

Bent blev staaende ude i Køkkenet til Moderen kaldte. Hun kunde høre Vandhanen løbe.

"Ja, nu kommer jeg Mor!" svarede han, men blev alligevel ved med at poste Vand. Moderen kunde høre, hvordan han gentagne Gange vred Lommetørklædet.

"Vil du dog nu komme, Bent!" Hendes Steinme lød mat og svag. Hun taalte kun daarligt Sindsbevægelser.

"Ja — Mor — nu er jeg her!" Der stod han henne i Døren.

"Hvad vil du?"

"Kom herhen, Bent!"

"Jeg kan da godt høre, fordi jeg staar her, Mor!"

"Naar jeg si'r du skal komme herhen . . ."

Nølede gik han frem i Stuen. Moderen iagttog ham skarpt. Fra et aabent Saar i Panden dryppede Blodet i tunge røde Draaber.

"Men hvordan er du dog kommet til det, Bent?"

"Aa, det er ingenting, Mor:" Han strøg Haanden hen over Panden og tørrede den af paa Bukserne.

"Næ, tag saa dog hellere dit Lommetørklæde! Men fortæl mig, hvordan det er gaaet til!"

"Aa — det var bare før — du saa nok, at jeg pludselig fik saa travlt! Jeg havde set Vognmand Sørensen Karl — han kom op ad Bakken med et Læs

Kul. Men saa vilde Lotte ikke videre. Du skulde bare se, hvor radmager den er, det stakkels Skrog. Man kan høre Knoglerne rasle, naar den vrinsker! Og saa var det, at han begyndte at piske den — mere og mere rasende — tilsidst hævlede han til af alle Kræfter — og det synes jeg var Synd for det arme Bæst — Det var derfor jeg spænedet?"

"Kom du saa op at slaas med ham?"

"Naah — ikke noget videre — jeg skældte ham bare ud for en gemen Dyrplagerbandit og andre Smaating og saa smækkede han mig lidt over Panden med Pisken! Det er det hele!"

Pru Vibe saa alvorligt paa sin Søn. Inderst inde følte hun en egen Stolthed over denne raske, livsglade Dreng, der altid var rede til at række en hjælpende Haand hvor nogen var i Nød.

Der var jo — naar alt kom til alt — ingen, som egnede sig bedre til at være Spejder end netop ham. Naar blot man turde give ham Lov for Skolens og Lektienes Skyld.

"Du svarede mig ikke paa mit Spørgsmaal før, Mor!"

"Lad os nu vente og tale med Far om det. Det er jo til syvende og sidst ham, du skal ha' Lov af."

"Jamen du vil nok anbefale

Andragendet — ikke Mor?"

"Nu kan vi jo se ad!"

"Næ — *det* er ingen Svar! Du maa give mig et bestemt Ja eller Nej, Mor!"

"Skal du ikke ind til Lektierne nu?"

"Det er da heller ingen Svar, Mor. Vil du ikke nok lægge et godt Ord ind for mig, hvad Mor? Svar mig nu, Mor!"

"Jo, min Dreng — men gaa nu ind paa dit Værelse!"

"Tak, Mor! Du er nu alligevel den bedste af dem allesammen!"

Bent trykkede et Kys paa Moderens Pande og slyngede Armene om hendes Hals.

(forts.)

KØRTIL VERDENS ENDE

PAA

VIDUNDERLIGT LEVENDE

KNAGENDE STÆRKE

SCHÖNNING & ARVÉ'S
CYKLEDÆK
OG SLANGER

ADLER
CYCLE A/S

København K. - Sotorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slinger, Tilbehør.

Acaphoner - Plader - Talema-
skiner til Privat- og Lejrbrug.

Medlemmer af Spejder-
korpsat Indrømmes **Rabat.**

English hat magazine

Østergade 12

HERRE HATTE

Hver Spejder sælger mindst 2 Lodsedler!

DET STORE LOTTERI-SLAG

Sidste nyt fra Krigsskuepladsen. — Midtjydske foran med en Bestilling paa 5000 Lodsedler. — København aabner Slaget med at tage 1100. — Herning sender Aluminiumsgryder og rekvirerer 300.

Det store Lotterislag er paa dette Tidspunkt, i fuld Gang, og Spejderkorpsets Hovedkvarter er i dette Øjeblik som en Bikube — summende af Tralvhed — Bestillinger der indgaar, Lodsedler, der skal af Sted ud til Troppene i Provinsen, Gaver der kommer strømmende fra fjern og nær.

I Sol, i Regn, i Blæst.

Vi har i dette Øjeblik sort paa hvidt, at det er Midtjydskes alvorlige Mening at den vil være *bedst*. Divisionen har resolut bestilt 5000 Lodsedler, og Meningen med dette Skridt er det ligefremme, at skaffe Penge til det kommende Aars Divisionsarbejde — samtidig med at Divisionen giver Korpsen en hjælpende Haand vil den ansætte sin egen Divisionsinstruktør.

Vi sad om samme Spand.

I Gaar Aftes indledede Københavns Divisionen Slaget med en enestaaende fornøjelig Aften. Den havde inviteret alle sine Førere, Raadmedlemmer og passive Medlemmer til en fornøjelig Aftenunderholdning. Først talte Dr. phil. Fr. Poulsen om „Ildræt og Aand“ — derefter var der Sang og Musik ved kgl. Kammersanger E. Forchhammer, Operasangerne Aage og Johannes Fønss, Fru Gudrun Fønss og Pianisten Hannover Cohen. Da dette var vel overstaaet gik man til Thebordene, Taler og Sange afløste hinanden og unge nydelige Damer gik fra Bord til Bord og fik de tilstedeværende til at paatage sig Slaget af 10 Sedler.

Et Brev fra Herning.

Til Morgen bragte Posten dette fornøjelige lille Vidnesbyrd om Herningspejdersnes Energi og deres gode Kammeratskab.

„Herningtroppen sender Aluminiumsgryder for Kr. 50 — sammensparet af Drengene selv — til Gevinsterne til Lotteriet Samtidig ønsker vi at bestille 300 Lodsedler til Lotteriet, hvilket Antal vi venter at sælge.“

Tag Chancen, mens den er der.

Det er indlysende at der her er en Lejlighed baade til at skaffe sin Trop nogle Penge i Kassen og til at give sit Korps en hjælpende Haand, og de kommende Dage vil bringe Svaret paa Øjeblikkets mest brændende Spørgsmaal.

Hvad vil Hellerup Division aftage og Københavns og Frederiksborg Amter?

Vil Nørrejydske se roligt paa at Midtjydske vinder i *denne* Matabelekrig? Vil den nyopdukkede Stjerne paa Korpsfirmamentet Nordvest- og Vestsjællands Divisionen indlægge sig ubrødelig Hæder ved denne Lejlighed? Og hvad siger Sønderjyderne til det og Fynboerne og de gæve Folk paa Lolland-Falster og Bornholm og i det sydlige Sjælland.

Gevinsterne.

Listen over Gevinsterne der for hver Dag bliver større og større ser i dette Øjeblik saaledes ud:

Et Automobil.

2 Cykler.

1 Krystallisekrone.

1 Linoleumsæppe.

50 Hektoliter Kokes.

Et 8 Dags Ophold paa Hornbæk Badehotel.

1 Marmorbuste af Fru Thyra Boldsen (Værdi 3000 Kr.)

1 Bo-doesætning af Krystal til 12 Personer.

1 Barometer.

1 Kikkert.

2 Fotografiapparater.

1 Symaskine.

Kosibare Brodererier.

Vin, Cigarer, Cigaretter.

Mange Bøger, hvoriblandt 1 Sæt Dickens (29 Bind)

2 Karl Meyers Konversationsleksikon 3 Expl.

Danmarks Søfart og Søhandel.

Elektriske Kroner og Lamper.

2 Flyveture.

1 Kuffert.

Malerier og Keramik.

1 Skrivebureau med Stol.

etc. etc. etc.

Hver eneste Spejder maa sælge 1—2 Lodsedler. — Hvert Raadsmedlem maa sælge 5—10.

Faa jeres Forældre til at hjælpe med ved Salget.

VED MOGENS BRIX
ILLUSTRERET
AF TAGE JENSEN

Den orientalske Aften bredte sig over Mekka, denne Arabiens hellige By. Et rosenrødt Skær svebte sig om Bygningerne, et svagt, aandeagtigt Lys, som gav alt et mystisk Udseende. Jamie Burns sad paa Hotellets Veranda, da jeg kom hen til ham.

"Hør Burns", sagde jeg aandeløst, den engelske Arkæolog er forsvundet; han gik ud for tre Dage siden og er ikke vendt tilbage endnu."

Hvad for noget", udbød han og vendte sig pludselig i Stolen. "Er det Dalton, du mener?"

"Ja."

"Maaske er han rejst fra Byen?"

"Nej, han lod sin Bagage blive tilbage og sagde, at hvis han ikke var kommet tilbage i Løbet af en eller to Dage, skulde der søges efter ham. Hotelejerne siger, at han er en stor Vovehals, og at han har prøvet med, at det nok skulde lykkes ham at faa den hellige Sten i Moskeen at se."

"Du gode Gud," udbød Burns, og saa rystet op paa mig. "Det har jeg selv prøvet engang, lige inden du kom. Skønt jeg var glimrende forklædt som en Beduin, blev jeg dog opdaget, da jeg stod lige paa Tærskelen til det hellige Rum. Det blev nemlig opdaget, at min Stortaa ikke var skilt fra de andre Tæer, saaledes som den er hos de ægte Arabere, der jo altid gaar med Sandaler. Jeg blev grebet og ført til et Hus, hvor jeg som Fange skulde afvente Bestemmelsen om, hvad der skulde gøres ved mig. Men ved en Kvindes Hjælp undslap jeg. Jeg havde nemlig et Par Dage i Forvejen reddet hende ud af et Gadeslagsmaal, og en arabisk Kvinde glæmmer aldrig en Venlighed."

"Jamen, du mener da ikke — — —?"

"Jo, jeg gør. Der er al mulig Sand-

synlighed for, at Dalton er blevet fanget og nu sidder og venter paa sin Dom."

"Kan vi gøre noget for at frelse ham," spurgte jeg nervøst og gik hurtig op og ned ad Gulvet.

"Jeg foreslaar," sagde Burns, "at vi snarest søger at finde ud af, om han skulde opholde sig i det samme Hus, hvor jeg var indespærret."

"Tror du, at det kan gaa an."

"Jeg vil i hvert Fald forsøge. Vil du med?"

"Naturligvis," svarede jeg og greb hans Haand, da han rejste sig for at gaa ind i Hotellet. "Jeg vil hjælpe dig, saa godt jeg kan."

Skønt jeg inderst inde nærede Tvivl om Udfaldet af vort Forhænder, havde jeg dog stor Tillid til Burns og hans Kendskab til Orientens Skikke.

Iført arabiske Dragter forlod vi Hotellet. Det var netop nu den Tid, da Araberne gik til Moskeen, og da vi gik ned ad Gaden kunde vi høre deres dæmpede Stemmer i den vindstille, stjernelyse Nat.

Mosképladsen, over hvilken vi passede laa i dyb Stilhed og Tusmørke. Byningens Facade, høj, højtidelig og imponerende, laa paa Pladsens modsatte Side med kun en Indgang, en Bueport, der førte ind i Helligdommen. Til højre og venstre laa smaa snævre Gader med et meget skummelt Udseende.

Da vi havde gaaet ned af nogle af dem, standsede Burns og pegede paa et Hus.

Mens vi stod og saa op og ned ad det, aabnedes Døren, og en Mand kom ud og gik i Retning af Moskeen.

"Nu gælder det," sagde min Ven og kastede et hurtigt Blik efter Araberen, der forsvandt i Mørket. Saa stødte han Døren op og trak mig ind i Husets ydre Gaard. Mørke indhyllede Siedet. Men fra et Vindue, der vendte ud til Gaarden udgik et svagt Lys. Burns ilede hen til Vinduet, foran hvilket et Gitterværk var anbragt. Han vendte sig om mod mig og gjorde Tegn, at jeg skulde følge. Saa kastede han noget Grus mod

Ruden. Jeg oplangede gennem den dybe Stilhed, der rugede overalt, en dyb, blød Kvindestemme, der sang. Da Gruset slog imod Ruden, holdt Sangen pludselig op.

Vi ventede.

Minutterne syntes ligesom Aar paa Grund af den Rædsel for at blive fanget, der havde bemægtiget sig mig.

Jeg kunde ikke begribe, hvad Meningen var og tvivlede lidt med Hensyn til Resultatet af hvad min Ven gjorde, og det gik pludselig op for mig, hvilket vovelig Evenyr det var vi havde indladt os paa.

Pludselig aabnedes en Dør til venstre i Gaarden og en Stemme sagde:

"Heiyah, kom ind!"

Gennem Døren kom vi ind i et stort Værelse, hvis Gulv og Vægge var dækket med orientalske Tæpper, og fra hvis Loft der hang flere tændte Lamber. Luften var tung af en berusende Duft af Parfume.

"Burns", hviskede jeg, idet jeg greb hans Arm, "er det — — —?"

Hun vendte sig halvt om og bøjede ærbødigt sit Hoved, og jeg vidste, at vi var hos den arabiske Kvinde, som sandsynligvis havde frelst ham fra den sikre Død.

"Hvorfor er du kommet", hviskede hun rædselsslagen, da hun havde genkendt ham. "Hvis du bliver opdaget, er du en Dødens Mand!"

Hun var tæt tilsløret og bar en pragfuld Silkekimono i mange Farver.

"Er der indespærret en Engländer her," spurgte min Ven hende blidt paa Arabisk og med stor Ærbødighed. Burks var yderst ærbødig og ridderlig over for alle Kvinder.

"Jeg ved det ikke," svarede hun og vendte sig bort som om hun ønskede, at vi hurtigst mulig skulde gaa.

"Saa maa jeg se efter selv," sagde Burns.

"Du maa gaa!" stønnede hun; men da hun saa os tøve, fort-atte hun hurtigt, mens hendes Stemme skælvede af Frygt, "jeg skal søge. Bliv ude paa Gaden, saa skal du faa Besked."

Da hun havde sagt det, skyndte hun sig bort, og vi gik ud.

Mens vi var ved at gaa over Gaarden, trak Burns mig pludselig til Side om bag en Pille. Døren ud til Gaden blev stille aabnet, og en Skikkelse gik langt som hen over Gaarden og ind ad den Dør, vi lige var kommet ud af.

"Det er hendes Mand", hviskede min Ven.

Da vi var kommet ud paa Gaden, gik vi frem og tilbage. Pludselig saa vi en Skikkelse, der hurtigt nærmede sig os. Burns gik hen imod den. Jeg genkendte Kvinden fra før.

"Ja," sagde hun, "der er en Engländer derinde. Naar Maanen staar op, vil det være ude med ham. Den vilde Kamel vil dræbe ham. Der er Vagt hos ham, saa jeg kan ikke befri ham."

Jeg grundede over, hvad det kunde betyde, at den vilde Kamel vilde dræbe ham.

„Men — —“ begyndte Burns.

„Du maa gøre det alene,“ skyndte hun sig at forklare, „jeg vil lade Døren staa aaben. Naar du kommer ind i Gaarden, gaa saa ind ad den anden Dør paa venstre Haand, som ogsaa er aaben, men luk den af efter dig inden du gaar videre.“

Med disse Ord vendte hun sig og forsvandt.

„Kan man nu stole paa hende, Burns,“ spurgte jeg.

„Absolut,“ svarede han.

„Men husk paa,“ sagde jeg, „at vi har at gøre med Vogterne af den hel- lige Sten, som ikke skyer noget Mid- del til at tilintetgøre den, der krydser deres Veje.“

„Ja,“ svarede han, „men jeg kender den arabiske Kvindes Taknemmelighed. Den kender ingen Grænser.“

„Men hvad var det, hun sagde om den vilde Kamel,“ spurgte jeg.

Der er jeg lige saa klog som du,“ svarede Burns og rystede paa Hovedet, „med mindre — —“

„Med mindre hvad,“ udbrød jeg og saa spørgende paa ham.

„Jeg tænkte paa det, hun sagde om Maanen.“

Pludselig greb han mig i Armen.

„Motley,“ sagde han hæst, „jeg tror virkelig der er Tale om en gal Kamel. Jeg har hørt noget om, at disse Dyr bliver fuldstændig vilde ved Fuldmaanen, særlig i Brunstiden; det vil sige, om Dagen er der ikke noget i Vejen med dem; men naar det bliver Maaneskin gaar de amok ligesom en gal Elefant,

kun meget værre; de bruger deres Tænder med en frygtelig Virkning. Du gode Gud, Motley, sikken en Død!“

Det gøs igennem mig, da han holdt op at tale.

Vi nærmede os igen Huset med stor Forsigtighed, skønt det var bælghmørkt, og intet Menneske var at se. Vi fandt begge de to Døre, hun havde talt om, aabne. Burns trak mig ind i en snæver, mørk Gang og laaede Døren. Der var en stram Lugt af Kameler. Vi famlede os frem gennem Gangen saa lydløst som muligt. Først havde vi gaaet mange Skridt, bragte en Lyd min Ven til pludselig at standse. Det lød ligesom bare Fødder, der klappede mod Sten. Vi gik saa videre frem. Gangen drejede til højre og mundedede ud i en lille Gaard.

Burns standsede igen og holdt mig tilbage. Jeg kunde høre hans Aandedrag. Jeg kiggede ud i Gaarden. Noget mørkt passerede forbi derude, og en Mandsstemme yrede noget, der lød som Svar paa et Spørgsmaal. Ophidse- len og Nysgerrigheden havde overvundet min Frygt. Da mine Øjne var blevet vant til Mørket, skelnede jeg en Skikkelse i Gaardens en Hjørne, og jeg hørte en Stemme, der først talte Engelsk, derpaa Arabisk. Det var Dalton, den engelske Arkæolog.

Pludselig oplystes Gaarden af et klart, fosforagtigt Skær; det var Maanen. Samtidig hørte vi en Laage blive aabnet. Lyset blev stærkere. Skikkelsen i Hjørnet rejste sig hurtigt op, da en Kamel sprang ind i Gaarden med et rystende Brøl og for lige hen mod det Sted, hvor Dalton stod. Det var et mørkhåret Dyr, og efter dens Størrelse antog

jeg, at det var en Han. Dens Pukkel var ret flad, et Tegn paa Sult og Tørst. Dens hvide Tænder lyste i Maaneskin- net. Den prøvede først at gribe Dalton med sine Tænder, og to Gange hørte jeg hans Tøj blive flænget, da han sprang til Side for at undgaa Bestiets Angreb. Saa tøvede den et Øjeblik, som om den vilde udtænke en ny Taktik, og pludselig vendte den sig om og sparkede ud med Bagbenene. Men Dalton var for hurtig i Vendingen og undgik den stadig. Man hørte et højt Drøn, hver Gang dens Fødder ramte Stenmu- ren. Dette syntes at ophidse det rasende Dyr endnu mere. Den vendte sig igen og slog ud denne Gang med Forbene- ne, og paa denne Maade drev den Dal- ton længere og længere hen imod et af Gaardens Hjørner.

„Den vil trampe ham ihjel, Burns,“ hviskede jeg ham i Øret, „jeg tror, jeg vil skyde den.“

„Nej, lad være med det,“ sagde han, „du vil kalde en Mængde Arabere til.“

Nu viste der sig endnu en Skikkelse i Gangen. Burns tøvede ikke et Sekund, han sprang ind paa Manden og greb ham i Struben, og de væltede begge om og laa og kæmpede som vilde paa Gulvet. Jeg sprang til for at hjælpe ham.

„Gaa ud med Dalton,“ raabte han, jeg skal nok klare ham her.“

Da jeg vendte mig til det Sted, hvor Dalton kæmpede med Kamelen, udstødte han et frygtelig Skrig. Dyret havde væltet ham omkuld og var ved at flaa hans Klæder i Stykker. Før jeg kunde afgøre, hvad jeg skulde gøre, hørte jeg en Dør blive aabnet og noget Vand plaske paa en Stenbro. Kamelen holdt op med sine rasende Angreb, vendte sig og forsvandt, og igen hørte vi en Dør smække. Dyret havde øjensynlig ikke faaet Vand i mange Dage, og saa snart den hørte Vandet, styrtede den af Sted for at tilfredsstille sin Tørst. Men vilde den komme tilbage?

Kvinden viste sig nu og løb over imod mig. Jeg var imidlertid i Færd med at rejse Dalton.

„Gud ske Lov De kom!“ stønnede han.

Burns forlod nu Araberen og kom hen til os, og vi begyndte at forbinde Daltons Arm, som Dyret havde læderet frygteligt.

Da vi skulde til at forlade Gaarden, saa vi pludselig et Lys blive tændt oppe i et af Vinduene. Kvinden, der ogsaa saa det, vaklede et Par Skridt, som om hun skulde besvime og faldt saa om, idet hun udstødte et gennemtrængende Skrig.

Burns skulde lige til at bøje sig over hende, da han opdagede, hvad jeg allerede havde set: Fem Arabere, der lang- sømt nærmede sig os. Først jeg kunde trække min Revolver, væltede de sig ind paa os. Burns kæmpede

som en vild; men de overmandede os snart, bandt os paa Hænder og Fødder og lagde os ned. Under Kampen var Kvinden kommet til sig selv og stod og betragtede os. Saa blandede hun sig i Mændenes Samtale om, hvad de skulde gøre med os. Jeg hørte hende foreslaa, at vi burde sendes ud i Ørkenen til Gribbene. Jeg undrede mig over det; men maaske var det en Del af en Fælde, der var lagt for at fange os alle tre.

To af Araberne forsvandt, og jeg hørte igen en Dør blive lukket op, og Kamelen brølede voldsomt. Jeg kæmpede som en rasende i mine Baand for at komme løs. En Rædsel greb mig jeg troede, at de havde besluttet, at Kamelen skulde udføre sit dødbringende Arbejde, mens vi laa bundet. Jeg holdt Vejret og ventede hvert Øjeblik at mærke Dyrets Forben paa mig. Jeg saa at Burns gjorde sig uholdige Anstrengelser for at befri sig for sine Baand. Dalton laa død stille. Jeg løftede Hovedet lidt og saa Kamelen knæle ned. To Mænd nærmede sig mig, bøjede sig ned, og løftede mig op og kastede mig ned i en Slags Kurv, hvorefter de to andre blev smidt oven paa mig. Saa mærkede jeg en voldsom svingende, svajende Bevægelse, ledsaget af dyb Brummen. Jeg forestillede mig, at vi laa oven paa Kamelens Ryg. Derpaa blev den ført ud gennem Gaarden, ned ad de tavse maanelyse Gader ud til Byens Udkant. Føreren udstødte en arabisk Ed, og Dyret løj som en Pil af Sted i en saadan Farl, at jeg hvert Øjeblik ventede at blive kastet af.

Denne Ridetur var noget af det forfærdeligste, jeg endnu har været med til. Aldrig i mit Liv har saa mange forskellige Følelser grebet mig. Frykten for at blive kastet af og trampet ihjel under det vilde Dyrs Fødder fik mig til at klynge mig til de flettede Straavægge. Ganske vist voldte det mig store Anstrengelser og Smærter, da mine Hænder var bundet, men det lykkedes dog tilsidst. Der var ikke Tvivl om, at vi var paa Kamelens Ryg. Dyret løb som om det var vanvittigt. Hvad vilde Enden blive.

Jeg overvejede, hvilken Død der vilde være Jættest, enten at blive kastet af og trampet til Døde eller ført langt ud i Ørkenen. Stadig lød den arabiske Kvindes Stemme i mit Øre: til Ørkenen, til Ørkenen, hvor Gribbene vil hakke Øjnene ud af Hovedet paa dem. Ørkenen,

dette Helvede af brændende Sand, svindende Sol og usigelige Rædsler. Bundet paa Hænder og Fødder vilde vi blive vællet ud i det glohede Sand, naar Dyret, udmattet af det vilde Løb, sank om. Kunde man tænke sig en værre Død. Snart var Natten omme, og Solen vilde komme frem, denne ildrøde, ubarmhertige Klode. I Løbet af faa Timer var Sandet ophedet til en Bageovns Temperatur, og snart skulde vi vride os i Dødsangstens Pine, til vi maaske af Smerte mistede Forstanden, og det stærke Lys blindede os. Det rasende Dyr vilde sandsynligvis føre os langt bort fra de almindelige Karavaneveje, og utvivlsomt ventede Døden os i Ørkenen. Og medens jeg laa der, kunde jeg se de uhyggelige Gribbe svæve højt over os med den dunkelblaa Himmel som Baggrund. En gang imellem dalede de langt ned, saa jeg kunde se deres rovgriske Øjne. Langsomt vilde vor Kamp ende. Lavere og lavere vilde Rovflugene dale ned. Snart vilde en, der var dristigere end de andre flyve ned i Sandet og nærme sig os. Den vilde maaske hoppe op paa mit Bryst, medens jeg endnu var varm og Livet var ved at ebbe ud og hakke mine Øjne ud; derpaa kom Turen til min Næse, mine Læber og andre bløde Dele paa Legemet i Løbet af faa Timer vilde blot mit Skelet være tilbage som et synligt Minde om Dramaet.

Saadanne Tanker for igennem mit Hoved, medens Kamelen fortsatte sin vilde Flugt. Det var rædselsfuldt. Jeg prøvede at skrike og at faa mine Hænder fri for dog at gøre et Forsøg paa at redde mig.

Pludseligt begyndte det hele at svaje voldsomt. Kamelen vaklede fra højre til venstre, som om den vilde undgaa et eller andet. Saa hørte jeg et skarpt Knald; Dyret vendte brat omkring, slog bagud og faldt sammen. Jeg havde en Fornemmelse, som om jeg løj gennem Luften, saa ramte noget haardt mit Hoved og alt blev sort.

Jeg maa have tabt Bevidstheden. Da jeg aabnede Øjnene, stod Burns bøjet over mig. Et Stykke fra os laa en død Kamel ved Siden af hvilken Dalton laa. En Mængde Arabere stod rundt om og saa paa os med udforstaaende Blikke.

„Nu skal du straks faa noget at drikke,“ sagde Burns og vekslede et Par Ord med en af Araberne, der fjernede sig og lidt efter kom tilbage med noget Vand i en Flaske.

Aldrig har jeg sluppet Vand i mig

med et saadant Velbehag. Jeg rejste mig op og saa mig omkring. Ude i Horisonten var Solen ved at staa op. Vi befandt os ude i en Ørken, og der var intet at se af Mecca. Jeg gik ud fra, af Araberne hørte til en Karavane, der laa et lille Stykke borte, og jeg saa at de kendte Burns, som de ivrigt snakkede med. Pludselig vendte Erindringen om de udstaaede Rædsler tilbage. Jeg vendte mig om til Burns, som imidlertid delvis havde kvikket Dalton op.

„Denne Kvinde viste endnu engang sin Snedighed og sin Trofasthed“, sagde han.

„Men hun sendte os jo ud i Ørkenen,“ indskød jeg.

„Javist men det er da bedre end at blive bidt og trampet ihjel,“ lød Burns Svar. „Det var den eneste Maade paa hvilken hun havde Haab om at redde vore Liv,“ fortsatte han. „Araberne havde givet Dyret Mundkurv paa, saa at den ikke kunde rive sin Ladning af. De vidste at den vilde løbe, til den styrtede død om, og de haabede, at Rovflugene og Tørst vilde gøre det af med os. Men for en halv Time siden saa denne Karavane os, og med et eneste Skud standsede den Dyrets vilde Løb.“

Han tav og vendte sig til Dalton, som nu var ved at komme sig. Karavanen bragte os tilbage til Mecca uden at spørge om, hvorledes det var gaaet til at vi var kommet i denne uhyggelige Situation. Med Undtagelse af Burns forrevne Arm og en Bule i mit Hoved havde vi intet Møn af vort Bventyr. Men siden den Tid har jeg haft en Rædsel for Kameler, og naar jeg hører dem snørre og ser dem vise Tænder, løber det mig altid koldt ned ad Ryggen. Men for de arabiske Kvinder kom jeg til at nære dyb Agtelse.

ORD FOR SPEJDERE

ORDEN

er Moder til alle Dyder, den leder alle vore Handlinger og vedligeholder hele vor Velstand!

CHEFEN FOR HULESPEJDERNE

UDTALER SIG OM LOTTERIET

Vi opsøgte Spejderchefen i Gaar, ikke Lembeke men den gamle Chef for Hulespejderne. Han sad ude under den store Eg ved Fortune og pudse sin Monocle. „How do you do?“ sagde han, „hva' er du gal for? Er det din Fødselsdag i Dag?“ (Han er saadan en sjov gammel Knark).

„Der er ingen her, der er gal i Hovedet,“ sagde vi. „Vi kommer for at interviewe Deres Ekscellence om Lotteriet,“ sagde vi. —

„Uha, uha,“ sagde han. „Tal ikke om det, saa snurrer det for mig. Jeg kan slet ikke sove for at regne.“

„Er det sandt, at Hulespejderne kun har solgt 300 Lodder?“ sagde vi.

„Tal ikke om det,“ jamrede den gamle og kradsede sig i Baghovedet. Hele hans Humør var pludselig gaaet sløjt.

„Vi har ikke bestilt andet end at lave Koncerter af Hulebeboere. Alle de kongelige Hulesangere har sunget sig hæse, og vi har vist alle vores Kunststykker frem. Men Folk vil slet ikke købe Lodsedler. Der er ingen Penge mere hos os.“

„Har De hørt, at Midtjyske Division har bestilt 5000 Sedler?“ sagde vi. Men det skulde vi ikke have sagt, for pludselig for Hulespejderen i Vejret, tabte Monoclen og slog en baglæns Koldbølge, saa han knækkede Halsen.

Vi rejste ham op igen i en Fart og satte Halsen i Lave igen. „5000,“ sagde han og skulede vildt og inderligt. „Jamen 5000. Alle Hulespejderne har jo været 3 Maaneder om at sælge 300. Saa vil det altsaa tage 50 Maaneder, for Midtjyderne faar solgt deres 5000.“

„Jamen, kære Ekscellence,“ sagde vi, „nu glemmer De jo rent, at Midtjyderne er rigtige Spejdere, der arbejder med 90 Kilometers Hastighed.“

„Det er en anden Sag,“ sagde den gamle. Nu var han kommet til sig selv igen og grinede over hele Hovedet. „Saa skal jeg give Jer nogle gode Raad. For her nede er vi jo saa langsomme i Vendingen. Ser I, I skal faa Jeres Forældre, Søskende, Tanter, Onkler, Svigermodre og Bedsteforældre til at hjælpe med. I skal faa dem til at bruge Lodsedlerne til Fødselsdagsgaver, Julegaver, Konfirmations- og Bryllupsgaver. (Det

er da nok værd at vinde en flunkende ny Automobil, ved jeg). I skal sige til Jeres Bekendte, at de kan danne smaa Aktieselskaber paa 5 Mand, der køber en Seddel i Forening. I skal lave Tropsfester og vise, hvad I duer til, og sælge Lodsedler, naar Folk klapper. Der var saamænd ogsaa en gammel Hulespejder herne, der fandt paa at betale sin Skomagerregning med Lodsedler, men den gaar vel ikke oppe hos Jer? Og saa skal I samle Drengene sammen og tale rigtig smukt. Ved du, hvad du skal sige? Naa ikke. Saa skal jeg. Den gamle rejste sig op og saa paa mig. Pludselig blev han begejstret; og saa rømmede han sig og sagde: „Altsaa — Spejdere: Husk paa, at hele Det danske Spejderkorps og Jeres egen Tropp og Patrulje skal have Gavn af Pengene. Nye Telle, nye Kærre, nye Kanoer skal anskaffes af Drengene. Nye Tropp skal rejses. Det betyder Sund-

hed og Styrke for den danske Ungdom. Det betyder mere Samling og Ensartethed over Korpsen. Og det koster en vel-signet Masse Penge.“

Der findes ikke den Spejder, der ikke kan faa solgt mindst 5 Sedler, naar han gør sig rigtig Umage for det. Og Masser af Spejdere kan ogsaa skaffe Gevinster, naar de tænker sig om. Er det Løgn, hvad jeg siger, hvabeht'r. Alt mellem Himmel og Jord kan vi bruge lige fra en fed Gaas til en Rejse til Japan.

Good by! Kammerater! Hæng J, saa det slaar Gnister.“

„Det var en god Tale den. Den skal vi huske,“ sagde vi. „Vi styrter hjem og skriver den ned. Farvel, Deres Ekscellence.“

„Det er godt,“ sagde han. „Farvel, Kammerat. Kom snart igen og fortæl mig, at alle Lodderne er udsolgt, saa kan jeg sove roligt igen uden at tage Pulvere.“

Klar dig selv

I det vi nu igen begynder paa denne Rubrik, hvor der ligesom tidligere vil komme Altmuligmandsopgaver samt nyttige Oplysninger og Vink, er det vort Haab, at I vil vise den lige saa stor Interesse, som det var Tilfældet, før vi holdt op ved sidste Redaktørskifte. Vi haaber at Løsningerne vil strømme ind, saa Red. uafbrudt maa være beskæftigede med at sortere dem.

Ligeledes beder vi alle de Spejdere, der finder paa noget særlig godt, om at sende det ind til os, for at vi derigennem kan delagiggøre de andre Spejdere i de mange glimrende Opfindelser, der uden Tvivl bliver gjort hele Landet over.

Vi begynder denne Gang med en

Altmuligmandsopgave.

Er I ikke, naar I skal være ganske ærlige, en Gang ankommet til Lejren og der har gjort den sørgelige Opdagelse, at I har glemt Jeres Spisebestik, eller I har maaske haft det med hjem-

mefra, men har tabt det i Lejren? Og kender I da ikke den væmmelige Følelse, der er, at skulde gaa og laane hos jeres Kammerater?

Vi udsætter nu en Præmie paa 10 Kr. for det bedste, komplette Spisebestik, lavet af og med de mest primitive Midler, der naturligvis ikke maa have haft Spor med Kniv, Ske og Gaffel at gøre, og selvfølgelig fortrinsvis Ting, der kan findes i en Lejr. Det er hovedsagelig den geniale Ide, der lægges Vægt paa, men dog maa Udførelsen være saadan, at man ikke helt ødelægger Munden, hvis man benytter det.

I et følgende Nr. vil vi offentliggøre nogle af de bedste Løsninger. Ønskes det indsendte retourneret, maa Pakkeporto vedlægges.

Alt denne Rubrik angaaende sendes, tydelig mærket med „Klar dig selv“ samt Afsender, til Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15, København K. Fristen udløber 1. November. K.K. & C.B.

FERD. SCHÆBEL

MIKKELBRYGGERSGADE 6 - KBH. B.

TELEFON:
33 U**SMEDEARBEJDE**TIL LEJRMATERIEL
KÆRRER - TROPS-
::: HUSE M. M. :::TELEFON:
33 UFORSLAG OG TILBUD
UDEN FORBINDENDE**SÆLG**
LODSEDLER**S P E J D E R -**
B I L L E D E R

- I Frokosten smøres. I" Brygge Trop.
- II I Haderslevtroops Vandrelejr i Møn-
sted Kalkgruber.
- III »Grovædere«! Indsendt af Harald
Jensen, Grenaa.

Husk!**HEINRICH & POULSENS**

Tlf. 1428.

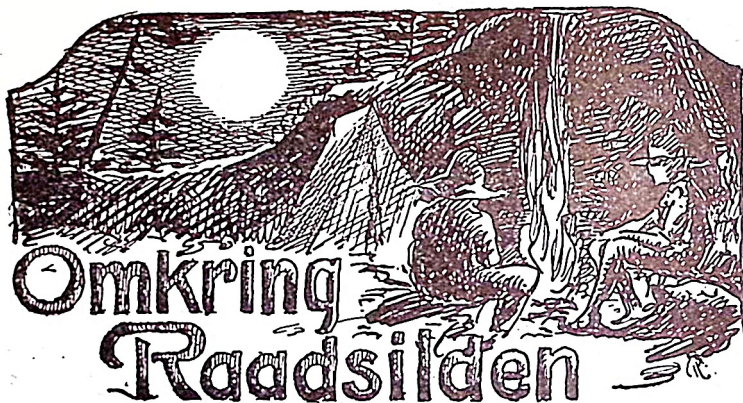
Detall-Udsalg for fotografiske Artikler.

Tlf. 1428.

Højbro Plads Nr. 6, 1ste Sal. — København K.

Stort Udvalg. — Kyndig Vejledning. — Hurtig Ekspedition

Georg og jeg sad en Lørdag Aften — en stille, lun Juni-aften — i vor Grusgrav oppe ved Nærum. Det vil sige Grusgrav og Grusgrav — den er ikke ret stor; der er lige Plads til et Telt og saa Baalet. Omgivet af høje, tavse Graner er den et ideelt Sted for vore Raadslagninger. Naar Raadsilden var tændt og vi havde røget Fredspiben med hinanden, drøftede vi vore Planer og Beslutninger; vort Maal med Spejderarbejdet.

Saaledes var det ogsaa hin Aften, jeg vil fortælle om. Georg havde just udtalt sin Mening om det foreliggende Spørgsmaal: hvorvidt vi skulde anvende Stokkeslag eller Løb paa Sommerturen, i Stedet for den sædvanlige Morgengymnastik; Georg holdt paa Løb.

Jeg husker ikke, hvilke Vidsdomsord jeg svarede. Imidlertid sagde jeg dem i en ret søvnig Tone — Klokken var tolv og vi havde vandret det meste af Eftermiddagen. Men pludselig rejste vi os begge halvt op og lyttede anspændt.

Vi hørte Lyden af Skridt paa den sandede Sti ind til vor Grusgrav; et Øjeblik efter stod en Spejder — en femtenaars Dreng — foran os.

„God Aften,“ sagde han.

„God Aften,“ sagde Georg for os begge. „Hvad vil du, Peter?“

„Hilse paa Dem,“ svarede Drengen. „Forresten hedder jeg ikke Peter, men Helge.“

„Naa, gør du det, Peter,“ svarede Georg distræt. „Det var pænt af dig at se herind til os. Hvad er du egentlig ude for?“

„Jeg har været ude for at gøre en „good turn“ svarede Helge. Saa fik vi Vand paa til The, Georg tog Marmeladekruken frem fra Rygsækken og lidt efter sad vi tre og drak The og spiste ristet Franskbrød med Marmelade.

Da vi langt om længe — Georg og jeg — var færdige med Theen, var Helge faldet i Søvn. Vi bar ham med Besvær ind i Teltet, og saa satte vi os til at snakke om „good turns“.

„Good turns“ kan være meget godt“ bemærkede jeg til Georg; „men det kommer i høj Grad an paa, af hvilken Grund en Dreng gør en „good turn“. Som oftest er det kun Konkurrence mellem to Troppe eller mellem Spejderne indbyrdes, der er Drivfjederen.“

„Passiar,“ svarede Georg — ret skarpt, forekom det mig —. „I vor Tropp gør Spejderne det udelukkende for at hjælpe andre. Du husker vist ikke hvorledes, fjerde Patrulje en hel Maaned igennem under „den Spanske“ sled i det med at skrælle Kartofler og bære Mad om?“ „Jo, det

husker jeg meget godt,“ riposterede jeg. „Og Alf og Aage, der var de allermest ivrige, var helt umedgørlige hjemme i den Tid. — Hvad nytter det, at en Spejder lave tyver „good turns“ om Dagen, naar han hjemme, i Skolen og mange andre Steder er den værste lille Laban, der eksisterer; og det er meget ofte Tilfældet.“

„Du er Sortseer; og med dit Sortsyn naar du aldrig ret langt. Vi, der ser lyst paa Tingene —“

Saaledes sad vi og smaa-skændtes en halv Times Tid. Pludselig blev Teltlærredet slaaet til Side, og Helge — som vi under vor Disput helt havde glemt — kravlede ud og kom hen imod os.

„Jeg har ligget og hørt paa, hvad De har sagt,“ sagde han. Saa pegede han paa mig og fortsatte: „De har Ret! Der er alt for mange af os der gør „good turns“ for vor egen Skyld, og slet ikke af nogen anden Grund.“

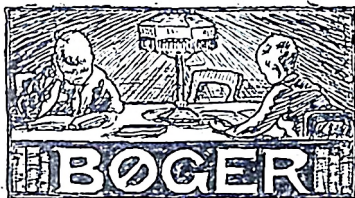
Jeg følte mig meget smigret og blinkede over til Georg for at vise ham, hvor jeg følte min Ret, men Georg vilde tilsyneladende ikke forstaa min Blinken. Jeg blev ogsaa ret hurtigt „skaaret ned“, for Helge stillede sig op foran Georg og sagde: „De har nu ogsaa Ret. Der er i vores Patrulje en Dreng — Patruljeføreren — som gør sine „good turns“ uden at tænke paa sig selv. Og der er mange som ham. Efterhaanden som de Drenge bliver Troppsførere, vil deres Troppe blive af samme Slags. Og De skal ikke se saa mørkt paa det — her vendte han sig atter imod mig —, for vi er lige begyndt at forstaa lidt af det, der kaldes Spejdernaad og Spejderlov. Det bliver mægtig godt om ti Aar. Tak for i Nat. Jeg skal nok fortælle mine Kammerater lidt om „good turns“. God Nat.“

Et Øjeblik efter var Helge forsvundet. Georg og jeg saa paa hinanden, og smilede. Raadsilden var ved at dø ud; Maanen stod

— rund og blank — bag Grænerne og grinede smørret ned til os. Saa sang vi Rudolf Bruhns Sang; den I veed nok, med de brillante Linier:

„Den, der byder, lyder først;
den, som tjener, han er størst!“

Og saa gik vi til Køjs.
Wou-tolla.

„BOB OG TOM“. Sien Hasselbalchs Forlag, 4.50 Kr. Torry Gredsted har aller oversat en Drengbog, der fører os fra den ene spændende Begivenhed til den anden. Den handler om to Dreng, der gennemgaar Fare paa Fare, men dog til sidst sejrer over Skurkene. Skønt Forfatteren er uretfærdig i sin Dom over Fagforeninger, er det en læseværdig Bog, der vil faa Hjerter til at banke af Spænding i enhver rask Dreng. Ole.

EN JAPANSK GÆST TRE RASKE SMAAPIGER

Professor Hayashi, der er ansat ved det kejserlige Universitet i Tokio, besøgte forrige Maaned Kobenhavn og sendte da „Vor Ungdom“ ovenstående Billede. De kinesiske Tegn til højre betyder: Love de danske Spejdere. Tegnene til venstre er Professorens Navn.

En Dreng paa 9 Aar faldt forleden Dag i Vandet ved Knippelsbro, og en Havnearbejder, som sprang ud efter ham, fik Krampe, da han kom i Vandet. Tre Smaapiger reddede dem begge ved at lange Brædder ud til dem og holde dem oven Vande til Politiet kom dem til Hjælp.

Flere gode — men lidt brugte — Horn og Trommer — gængse Modeler — er til Salg paa Grund af Anskaffelse af helt nyt „Orkes'er“. Henvendelse omgaaende pr. Brev til Tropsintendant Max Biltzing, Vodrofsvej 17 A, Kbhvn. V.

FRA I. ØSTERBROS

SOMMERLEJR

•Soldeprinsen•

•Jeg vil hjem til Mor!•

•Behændighed•

PAA FODTUR I NORDKINA!

EN HILSEN TIL DE DANSKE SPEJDERE

— — — AF K. P. ALBERTSEN

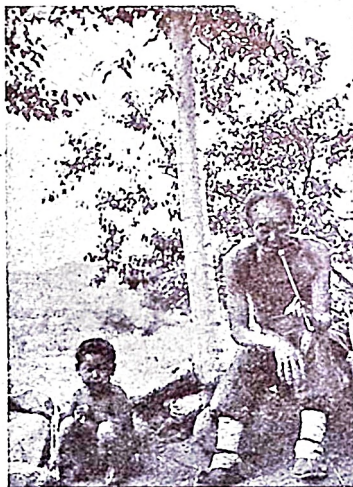
(Fortsat.)

Vi var oppe Kl. 5 den næste Morgen. Vore Muldyr-Drivere begyndte at stable Bagagen paa 3 Muldyr, medens Lars Kok og hans Medhjælper fik 2 Æsler at ride paa. Vore Kasser og Køjposer blev bundet fast til de forskellige Paksadler, som bestaar af et A-formet Træstativ, der hviler løst ovenpaa en særlig tilpasset Sadel. Naar Saddelen skal pakkes, tages Træstativet af og stilles ned paa Jorden og Godset snurres fast dertil, hvorpaa det hele løftes op og lægges paa Saddelen. Oppakningen gik kun langsomt, som altid de første Par Gange, indtil Driverne er blevet nogenlunde klar over, hvordan Lasten bedst kan fordeles paa de forskellige Dyr, saa at ingen af dem faar hverken for meget eller for lidt, og saadan, at der kommer ligemeget paa hver Side af Saddelen. Klokken blev derfor næsten 7, inden vi endelig, efter et sidste Farvel til Ypperstepresten (og efter at have betalt en klækkelig Drikkeskilling for Gæstfriheden), kunde sætte Karavanen i Gang. Vi var imidlertid ikke kommet ret langt, før vi horte en jublende Lattersalve bagude. — Det var Lars Kok, der var faldet af Æselet. Det meste af den Dag foretrak han derfor at gaa lige-som vi andre.

Vi svangede nu ind i en Klippekløft, som steg jævnt opad mod et meget højt Pas. Vi var ikke kommet ret langt op ad Kløften, før vi stødte paa nogle sørgelige Kester af den store kinesiske Mur, hvoraf der ikke var stort andet tilbage end en faldefærdig Port og nogle elendige Mur-Ruiner. Muren har vist aldrig været særlig imponerende paa dette Sted, som kaldes „Hsuan Men“ („Men“ betyder Port), det har simpelt hen ikke været nødvendigt, da Kløften er smal og dens Sider saa stejle, at intet Menneske vilde være i Stand til at klatre op ad dem og da særlig ikke, hvis der samtidig stod et Par Mand oppe i Taarnet og skød til Maals efter ham. Her mødte vi lange Karavaner af Muldyr, Ponyer og Æsler, ladede med Tømmer oppe fra Skovene. Hvert Dyr bar to eller flere svære Planker, paa Størrelse med en god stor Jernbane-svælle, og da saadan en Karavane hverken gaar af Vejen for Per eller Povi, og Vejen kun er en meget smal og meget stenet Sti, var der et evindeligt Vrøvl, hver Gang vor Karavane, som ogsaa var ret tungt belastet, skulde forbi en af disse Tømmerkaravaner. Mennesker træffer man ikke mange af paa Vejene her inde i Bjergene, højest en Bonde-mand, der skal til den nærmeste Købmand (maaske en Dagsrejse borte) for at faa omtusket sine Varer med andre

Ting, mere nødvendige for ham og hans Familie derhjemme i Hytten eller Hulen højt oppe til Bjergs.

Efter et Par Timer Hvil under et enkelt Piletræ, kom vi igen i Gang op ad vor Kløft, stadig følgende Bækken, snart paa den ene og snart paa den anden Bred. Vi selv hoppede fra Sten til Sten

Det unge og det gamle Kina.

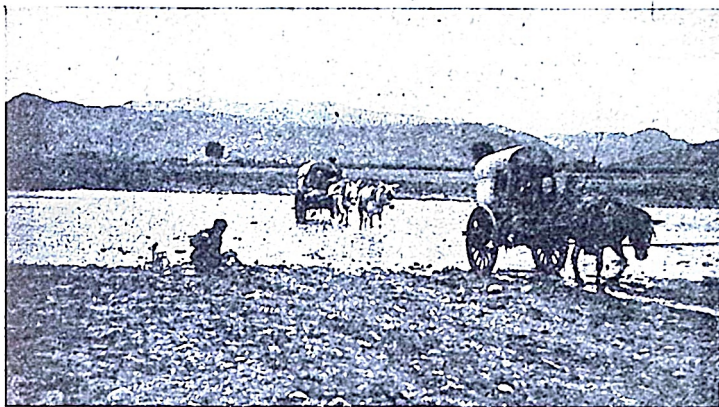
mens Dyrene vadede over. Nu og da kunde Vejen pludselig finde paa at gaa et lille hundrede Fod til Vejrs og lige saa meget ned lidt længere fremme bare for at komme udenom en eller anden Klippeblok, som havde fundet paa at lægge sig i Vejen, men ellers maa jeg nu sige, at Vejen var ret skikkelig den Dag. Stigningen var ikke overvældende stærk før langt hen paa Eftermiddagen, da den pludselig begyndte at faa Størhedsvanvid, og paa sine Steder blev saa stejl, at der maatte Trapper til for at overvinde den.

Hen mod Klokken 5 naaede vi det Sted, hvor Bækken havde sit Udspring i en dejlig klar Kilde mellem nogle mægtige Kampesten. Her tænkte vi saa smaa paa at stoppe for Natten, men Skrænterne var saa stejle, at det var os umuligt at finde en Plads for Teltene, saa vi maatte bide i det sure Æble og fortsætte højere op; kort Tid efter kom vi til et Sted, hvor Vejen syntes at stoppe brat foran en næsten lodret Klippemur med vældige høje Træer paa Toppen.

Vejen gik nu op over Klippemuren ved

at Zig-Zag'ge først et hundrede Fod til den ene Side, saa et hundrede Fod til den anden Side, stigende nogle Fod for hvert Kryds akkurat som naar man krydser sig frem mod Vinden i en Baad, og omkring ved 6 Tiden naaede vi endelig Passet, som maa have været mellem 3— og 4000 Fod højt, og hvorfra vi langt ude mod Syd, langt nede under os, kunde skimte de yderste Bjerg-rækker, som syntes saa kolossale, da vi var lige under dem, men som nu saa ud som Dværge i Sammenligning med de Bjerge, vi var havnet i. De Bjergskrænter, som vi var kommet forbi i Løbet af Dagen, havde alle været bevoksede med Skov, eller Kræt, men paa den anden Side af Passet kom vi ind i store Skove af Fyr, Eg, Birk, Ahorn og mange andre forskellige Slags Træer. Den første Mand af vor Karavane, der naaede Passet efter os, var Lars Kok, han kom sindigt traskende og slæbende sit Æsel i en Snor efter sig. Da vi spurgte ham, hvordan han syntes om den Sport, kiggede han lidt ud over Landskabet og svarede: „Everytime one more“ (hele Tiden een til) sigtende til de mange Kryds, der var paa det sidste Stykke af Vejen. Det var nu blevet næsten mørkt, men Grunden var stadig saadan, at vi ikke kunde finde Plads til vore Telt, saa vi maatte videre ned paa Passets anden Side (Nordsiden) og naaede efter kort Tids Forløb et Sted, som Beboerne kaldte „Chiu Po Tso“ („Det niende Bedested“), og som de paastod var en Kro anlagt af Staten for at huse trætte Rejsende. Hele Stedet bestod af et Par elendige Hytter med et om muligt endnu elendige Pallisade-Hegn omkring. Hytterne bestod af et Par uhyggelige snavsede Rum, hvor der var saa tykt med Røg fra Fyrstedet, at man knapt kunde se en Haand for sig, Hellere end at sætte Livet til i Røg, besluttede vi at slaa Teltet op, selv om det var bølgmørkt, og Stedet saa alt andet end hyggeligt ud.

Tjenestefolkene derimod fandt Kroen vældig hyggelig, de slog sig ned dér for Natten. Lars Kok var ogsaa saa heldig at finde sig et rigtigt Fyrsted derinde og et dejligt varmt Maaltid stod snart paa Bordet, da det var sat til Livs, forsvandt vi ned i Posen, for at faa lidt Hvilte ovenpaa Dagens 10 Timers Spadsere. Vi var netop lige ved at slumre ind, da Lars kom og stak Hovedet ind i Teltet og fortalte, at Krofolkene havde sagt, at der var Tigere oppe i Skoven over os, som sommetider kom ned og saa til Kroen, „men“, føjede han trøstende til, „de gør ikke Mennesker Fortræd“. Det Bæst, han kunde saa rart staa der grine af os, da han selv ikke

Over Floden.

skulde ligge ude i Telt den Nat. Naa, — det vilde nu være Synd at sige, at vi lod os forurolige af den Historie, men vi spændte dog alligevel for en Sikkerheds Skyld vore Revolvere, og et Par Gange inden vi faldt i Søvn syntes vi at høre mystiske Lyde ude i den mørke Nat. Men ellers var alt saamænd roligt, naar lige fraregnes, at nu og da et eller andet Uhyre hylede langt oppe i Skovene. — Jeg har senere faaet at vide, at der ikke findes Tigere deroppe, kun af og til en skikkelig Panther, som nu og da kommer ned for at hente sig en Ged eller et Faar, eller — naar disse ikke findes — en Hund.

Hen mod Klokken 7 fik vi i en Farl pakket sammen og Olietøjet spredt over Baggage, da det regnede. Skyerne hang meget lavt, saa lavt endda at alle Bjergene over os var forsvundet i Taae, og nu og da kom vi selv ind i en vaad Sky. Vejen gik nedad gennem ødelagte Skove. Det siges, at de Mennesker, som bebor disse Skove, er meget fattige, og da der ikke er ret meget Agerland for dem at dyrke, fælder de løs paa Skovene. Da der imidlertid ikke er Spor af Plan i Fældningen, og Træerne, som fældes, ikke bliver benyttet til noget som helst, men faar Lov til at ligge og raadne, var det et sørgeligt Syn at se paa, og desuden saa det paa mange Steder ud som om Træerne var fældede bare for Morskabs Skyld. Maaden Træerne fældes paa tyder just heller ikke paa nogen overvældende Skaansomhed. Træet, der skal fældes, faar Barken hugget af nede ved Roden, og saa faar det Lov at slaa til det gaar ud af sig selv, naar det saa er gaet ud stikkes der Ild i det, og saa meget, som har Lyst til at brænde faar Lov til det, i Reglen gaar der vel ogsaa nogle faa andre Træer med i Købet. Saa dan ødes der med Træet heromkring, mens nogle faa Mile borte Træ ikke kan op-

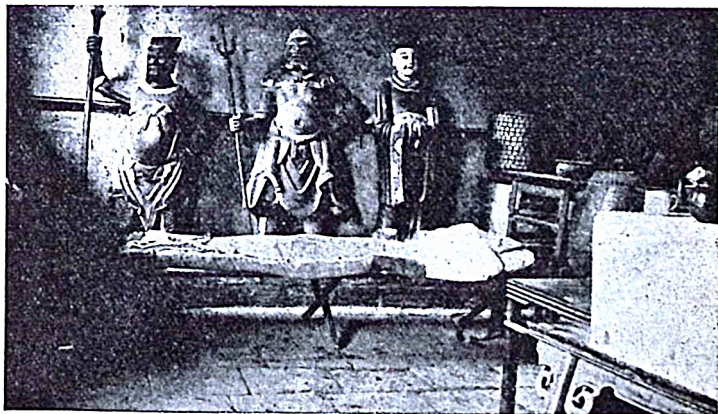
drives for Penge, og en By som Peking f. Eks. maa indføre alt det Træ, der skal bruges, fra Amerika. Paa denne Maade er store Stækninger allerede blevet ryddet for Skov, og efter hvad Historikerne fortæller, blev den samme Fremgangsmaade benyttet overfor alle de store Skove, som i fordums Dage dækkede Kinas Bjergskraaninger, der nu ligger hen som nøgne, ufrugtbare Klippeskrænter, med Skovene forsvandt Regnen og Floderne udtørredes, og et af Resultaterne ser vi nu i Aar ved at henved 40.000.000 af Kinas Befolkning er ved at omkomme af Hungersnød, fordi det ikke har regnet i deres Egne i næsten 3 Aar.

Turen nedad fortsattes hele Dagen følgende en lille Bæk, som efterhaanden svulmede op til en stor Aa.

Ved 1 Tiden naaede vi en ret pæn Landsby. Vi benyttede Lejligheden til

at gøre Indkøb af forskellig Frugt, især: Pærer, Æbler, Vindruer, ægte Kastanjer og kinesiske Dadler (ikke rigtige Dadler, men en Frugt, som vokser paa en Slags Tjørnebuske, Frugterne kan ved Dyrkning blive saa store som Blommer).

Den næste Morgen vækkedes vi igen ved at høre Draaber falde paa Taget, da de imidlertid faldt paa en mærkelig Maade, troede vi til begynde med, at det blot var Dug fra Træet vi boede under, og først da jeg kiggede ud, fik jeg den rigtige Grund at føle. — Det var taaget, saadan rigtig godt gammeldags taaget, saa at vi kun kunde se et ganske lille Stykke frem for os. Naa, — vi lod os dog ikke afskrække af saadan en Bagatel, og endnu mere vaadt end den foregaaende Dag blev Klunset pakket sammen igen og videre gik Turen bort gennem Taagen. — I Løbet af Formiddagen blev Skovene paa Bjergene tyndere og tyndere. Hele Eftermiddagen gik det opad ad en forfædelig stejl Vej, og da vi endelig ved 5 Tiden naaede et Pas, var vi højt over alle de Bjerge, vi før havde passeret, ca. 4500 Fod oppe. Rigtig godt tørstige naaede vi Passet længe før Karavanen, og til vor store Glæde fandt vi heroppe et lille Hus, hvis Beboere, efter de sædvanlige Spørgsmaal og Svar, tilbød os nogle saftige Pærer og Hasselnødder, plukkede paa Bjergskraaningerne. De vilde ikke have Betaling derfor, og da jeg oven i Købet var saa flot at stikke dem 10 cent ud, kendte deres Forskrækkelse ingen Ende. Saa store Penge havde de øjensynlig ikke set før. Manden fortalte os, at der kun var 101 Li tilbage til vort Bestemmelsessted, en Afstand som jeg dog ikke regnede meget med, da der allerede, dér hvor vi holdt Middaghvil var blevet sagt, at der kun var 105 Li, saa at vi i Løbet af en hel Eftermiddag kun skulde have tilbagelagt ca. 4 Li eller godt en Kvartmil, hvad jo maatte

Et uhyggeligt Natlogi!

HJEMMET DANMARKS populæreste Ugeblad

ABSALON
DANSK FORSIKRING
W. BÄHNCKE & CO.
ASSURANCE

Alle Spejdere lader sig fotografere af Jespersen & Kyhlensø.

Atelier for Portrætfotografi.
Udefotografering:
Smukke og billige Trops- og
Gruppebilleder,
Billeder af Fester og
Sammenkomster.

Østerbrogade 72
(Triangeln)

Tlf. Q bro 1194 x.

Tobler's
ægte
Schweitzer Chokolade
Forlang Specialiteterne
Toblerone,
Nimrod og Toblerido.

siges at være et yderst sløjt Resultat af en hel Eftermiddags Anstrengelser. Vi besluttede at slaa Lejr, saa snart vi kom til et Sted, hvor vi kunde faa Vand, den vigtigste Betingelse for en vellykket Lejr. Og efter omtrent en Times Nedstigning paa den anden Side af Passet, kom vi da ogsaa til en lille ussel Landsby, hvor vi slog os ned paa en Mark

udenfor en lille Kro.

Jeg havde paa en eller anden Maade faaet mig en ondskafuld Feber i Halsen, saa jeg kravlede i Køjen, saa snart vi havde faaet Tellet op, og fik mig en Kop kogende varm The med en god stiv Dram Kognak i, et Middel som hjalp udmærket, saa at jeg var fuldstændig rask igen den næste Morgen. (forts.)

GENERAL BADEN-POWEL'S BESØG I INDIEN

VED HAAGEN HETSCH

Fra min gamle Ven og Spejderkammerat *Jørgen Hostrup-Schultz* den bredskulrede Verdensmester i Primærkesamling ved Jamboreen i London, har jeg faaet en lang Hilsen med Billeder. Han rejser Jorden rundt i Aar, altsaa samtidig med Estrid Ott. Om det er for at konkurrere hende ned ved jeg ikke. Et er imidlertid sikkert — han har Hat paa!

Hans Brev er afsendt fra *Central Railway Station Madras*, og beretter i storslaaede Vendinger om „Bademester Povelsen's" Besøg i det gamle Indien. Da det samtidig indeholder saa interessante Oplysninger som at Generalen kom derned for at se Spejdere, synes jeg ikke at kunne forsvare at beholde det for min egen Næse og Mund, (hvilke jeg forøvrigt begge tabte ved ovenstaaende Nyhed), men iler med at offentliggøre dets Indhold.

Min Ven begynder med at fortælle mig, at Madras ikke — som indisk By betragtet — er noget særligt interessant. Europæisk og kultiveret synes han den er. I den Retning altsaa ikke bedre end København. Vi har jo da ogsaa Smørforretningen „Hindustan" og Bogforlaget „Visnu". Og mere indisk er Madras aabenbart ikke. Imidlertid synes det at være et sandt Paradis for Spejdere. Jeg skal ikke gentage de skønne Vendinger, min Hjemmelsmand, der er udpræget Lyriker, benytter, om hvordan Naturens muntre Søn — Spejderen — her faar Lov til at boltre sig. Kun fortælle, at, hvorhen han

vendte sit alt gennemtrængende Øje, saa han Spejdere, Spejdere og atter Spejdere. Man kan ikke forundre sig over, at han henvendte sig til sin „boy" og spurgte, hvad der gik for sig. Denne viste sig som sædvanlig uvidende om dette: „Dagligt Liv i Paradis." Naa man skal jo ikke være nysgerrig og Verdensmesteren, (som ikke er det for ingenting) slog det hen.

Han fortæller meget morsomt om et indisk Tempel. Hans detaljerede Beskrivelser deraf, yder virkelig Støtte for den Paastand jeg nys fremsatte om Smørforretningen. Det lader til, at Forskellen mellem Tempel og Smørbod væsentligst bestaar deri at man for at komme ind i Templet skal tage sine Støvler af. Det forlanges dog endnu ikke i Københavns Butikker. Forøvrigt saa min Ven ikke Templet indvendigt, da han ikke „gad" tage sine Støvler af. Jeg, der kender ham, har jo en lumsk Mistanke om, at han har haft Hul paa Strømpen; men det siger jeg ikke højt.

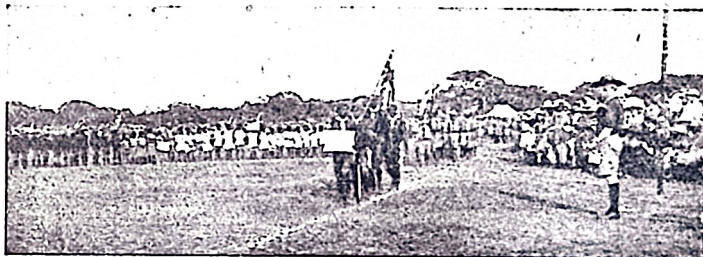
Naa, for at vende tilbage til Spejder-Paradiset, maa jeg straks fortælle mine Læsere, at Baden-Powel virkelig var kommet til Indien, hvilket viser, at denne Artikel er skrevet, fordi jeg virkelig har noget nyt og i Provinsen hidtil uhørt at fortælle. Man vilde maaske ellers være tilbøjelig til at mene, at den var blevet til for Honoraets Skyld.

Min Ven fortæller, at han havde faaet oplyst, at der skulde være en stor Spejderparade for „The

chief scout" i Nærheden af Byen. Altsaa drog han derud.

"Kl. 3 naaede jeg ud til Pladsen, hvor der var en vild Forvirring af Spejdere. Flotte Fyre mange af dem. Alle de indfødte Spejdere bar Turban og Forklæde af samme brunlige Farve, Hals-tørklæder i gult, blaat, rødt og jødefarvet Silke, unægteligt ganske flot. Nogle havde desuden Bluse, andre ingen, men de fleste havde dog normalt Fodtøj.

man maa sige han har holdt sig godt. Han bestiger Palmtribunen, der er opslaaet for ham og de andre "fine Folk". Det hele foregaar under kolossal Tilstrømning af civile. Der er sort af Mennesker rundt om Pladsen. Saa sker det frygtelige, at en altfor tjenstvillig Indfødt viser min Ven Plads paa Tribunen lige bag Chefen. Han søger at forklare, at han hellere ønsker at staa i Baggrunden. — Alt

Det var hele Udrustningen. Endnu mere orriginale forekom Uveungerne. De bar kun Bukser og hvid Skjorte."

Saadan fortæller han om de Indfødtes Udseende, der jo maa være noget ejendommeligt. Efter at have betragtet disse temmelig sjove Fyre, skød han Bukserne op under Remmen og gik ombord i en Fører. Han blev meget overrasket over at træffe en Spejder fra et Land, der laa saa langt borte, at han end ikke kendte det. Han viste sig yderst elskværdig og førte straks min Ven hen til alle de fine Mennesker, der stod passierende i en Klynge. Tilsyneladende er D'Herrer blevet behagelig overraskede og viste sig — til Trods for deres Nervøsitet — meget elskværdige. En barbenet Spejder kommer da løbende og bringer det store Budskab: Baden-Powel kommer!! Der bliver Travlhed langs Rækkerne. Man retter op. Gør rør. — Og saa kommer han den gamle, pæne Mand. Lidt krum er han jo blevet af de mange Aar og det haarde Arbejde. Men

forgæves! Til Held for ham viser Pladsen sig imidlertid opfaget, da han kommer derhen og han skynder sig op i Baggrunden.

Det storslaaede "Show" tager sin Begyndelse! Idet Chefen bestiger Palmtribunen falder et mægtigt Orkester i med "God save the King." Alle rejser sig. Saa snart Musikken er forbi, stormer alle Spejderne frem og tager Opstilling tropvis i en Halvcirkel foran Tribunen. Der bliver dødsstille. Saa taler han — den største af os alle — Verdensspejderchefen. I jævne, kønne Vendinger, fortæller han dem at de nu er indlemmet i det store ædle Broderskab — Verdensspejderorganisationen. "Og" — siger han — "som Jeres Fædre nu har kæmpet Skulder mod Skulder med Englændere i den sidste som i tidligere Krige, saaledes skal I nu kæmpe sammen, hige efter et fælles Maal. Og overalt i Verden finder I Kammerater, der vil modtage Jer med aabne Arme, men mest velkomne skal I dog alle være i "old

Spejder=Cyclen.

Reparationer udfør.s.
Alt Tilbehør.

Københavns Cyclebørs
St. Kongensgade 122 - Tlf. 717

Kjøbenhavns Mælkforsyning

Telf.
310
954

Telf.
310
954

Kører med sine 80 Detailvogne i København og Omegn

Køb dine Frimærker

hos

Jens Gabs

Frimærkehandel.

Telefon Byen 5794 y.

Lille Kannikestræde 3.

Erik Eriksen & Co.

Carl Johans Gade 3, Kbhvn. Ø.

Telegr.-Adr.: Sporteriksen. - Tlf. Øbro 5558.

Fører alle Artikler til:

Boksning, Cricket, Fodbold, Fri Idræt,
Gymnastik, Hockey, Tennis.

SPEJDER { Sweaters.
Trøjer.
Benklæder.
Strømper.

**Foreningen til Indkøb af
Boldspilrekvisiter**

V. Voldg. & M. Kibben B.
(NY KØBESKED I DEN LØBENDE FRA RÅDENS TILGANG)
TELEFON 1646
TELEGRAD, BOLDSPILKØB

SKOTSKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER,
KLUBDRAGTER, BENSKINNER, NET etc.
AD KUN I FØRST KLASSES REKVISITURER KVALITET

ARBEJDE VED ALLE DE INTERNATIONALE
STævner, FORKAMPNINGER, LANJ
KAMPENE OG STØRRE KLUBMATCHER

OVERSEER AVENUE TIL GULDSPILS FREMME

England.“ — — — Talen var forbi. Et tusindstemmig Jubelskrig hæver sig mod den knald-blaa Himmel. Jublen vil ikke tage nogen Ende. Spejderne udstøder begejstrede Raab, der i Meningsløshed ikke staaar tilbage for: Ziz bom bah o. l.

Saa kommer selve Opvisningen. Min Ven synes ikke den i det væsentlige adskille sig fra vore hjemlige. Det eneste Sted hvor Indernes Karakter kom til Syne var i deres Dans. Den ideelle Lejrbaalsdans. — Deltagerne stiller sig op i en Cirkel, om det ene Ben har hver en Ring af Bjælder og i hver Haand en kort Stok. Saa danser de rundt om hinanden i fantastiske Buer og Sving. Idet de slaar hinandens Stokke, og Bjælderne rasler. Det var meget ejendommeligt. Til Dansen sang de en monoton Melodi, der begyndte sagte, steg og faldt igen og saaledes i det uendelige. Nogle giver sig til at væve Tøj, andre Maatter af Straa. Aparaterne er imidlertid store og klodsede, men Udførelsen er nydelig. En Felttelegraf af Spejderstave (Bambusstokke) er mere morsom end praktisk.

General Baden-Powel, beser

selv alt Arbejdet. Han vandrer rundt. Passiarer lidt hist, lidt her. Og stiller sig endelig, da Opvisningen er forbi, foran Tribunen. Saa defilerer de forbi ham — alle Indiens Spejdere. De gaar tarveligt. Daarligt Trit og for korte Skridt. Som det senere viser sig er det, fordi de har Støvler paa. Disse modbydelige Tingster har de kun anskaffet og anlagt for Chefens Skyld. Og om Aftenen ser man dem løbe rundt „barfodet“ med Støvlerne i Haanden.

Til Slut holder Generalen en Takketale. Han ytrer sin store Glæde over at se Drengene fra saa mange, langt fra hinanden beliggende, Steder i Indien komme sammen for at modtage ham. I særlig Grad glædede det ham at se de mange Rovers. Det lovede godt for Indiens fremtidige Førerkorps. Hermed endte Paraden.

Den sidste Udtalelse af Chefen om Rovers er jo unægtelig saare interessant. Han antyder derigennem at han anser Rovers for fremtidige Førere. Det er alt-saa et Programpunkt. Det viser sig at være en Misforstaaelse, at Rovers skal være en Institution erstattende Seniorspejderkorps. Men hvad saa med de gamle Spejdere der ikke vil være Førere? Giver man saa Slip paa dam? Interessante Spørgsmaal, der kræver Svar af den nærmeste Fremtid.

Efter Paraden skulde de fine hen og hilse paa Verdenschefen Min Ven var netop i Begreb med at gaa, da en Tropfører Ookley kom hen og bad om at maatte præsentere ham for General Baden-Powel. Derimod havde han selvløselig intet at indvende. Da hans Tur kom traadte han ledsaget af Tropføreren hen til Chefen, der yderst elskværdigt gav ham Haanden. Generalen spurgte om han havde været med i Jamboreen, hvad han imidlertid ikke havde. Chefen havde troet det, fordi det alle havde været høje flotte Fyre der

havde været paa det danske Hold. Min Ven fortæller, at han rødmede indvendigt, men udvendigt sagde han frækt at dem havde vi saa mange af hjemme, at de langt fra alle kunde komme til Jamboreen. Saa sagde Generalen en hel Del pæne Ting om Skandinavien og Danmark i Særdeleshed og sendte en varm Hilsen hjem til Londonførerne. Efter at han have forhørt sig om min Vens Rejse, ønskede han ham Held og Lykke paa Turen. — Audiensen var forbi!

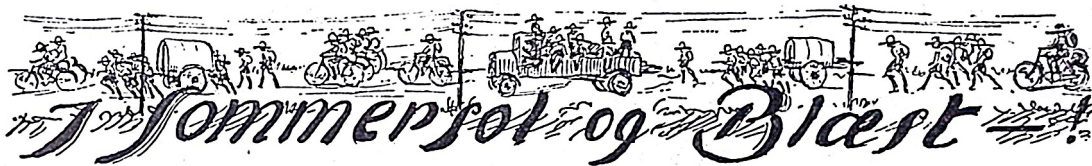
Det mest forunderlige ved alt dette laa imidlertid paa helt andet Omraader. At indiske og hvide var Spejdere sammen var glædeligt omend ikke særligt mærkværdigt. Men at indføde fra forskellige Kaster gik Side om Side, deri laa det mest mærkelige. Denne Onstændighed gengav min Ven hans fulde Tro paa Spejdersagen, som de hjemlige Forhold — især indenfor Roversarbejdet — havde svækket i væsenlig Grad. Det er jo ogsaa vidunderligt, hvis i de lange Løb Spejderkorpsset virkelig formaar at udjævne de store Kløfter i Indiens Samfundsordning.

Med Hilsen til alle Spejderkammerater slutter min Ven sit lange, interessante Brev, hvis Indhold jeg hermed har overleveret „Vor Ungdom“'s Læsere.

Hvor mange

Ledsedler

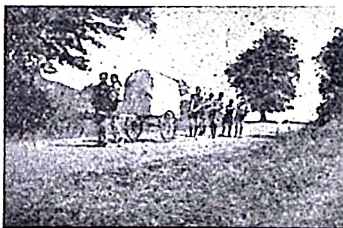
har du solgt?

Valdemar Sejrs Trop, Ringsted, har un-
dendt sin Sommertur til Skaane. Van-
drelejerne skulde gerne, som alle Lejre for-
resten, betyde en Række glade, lyse
Minder, om Oplevelser man havde haft.
For Ringstedtroppen er det sikkert Til-
fældet. Først og fremmest er der det
fælles Indtryk fra hele Turen, den umaa-
delige Gæstfrihed og Venlighed, hvor-
med vi blev mødt. Allerede i Malmø
mødte en 5—6 svenske Scouter op, de
viste os Vej til Badeanstalten, de vog-
tede vor Kærre med dens dyrebare Last
af Ranster og Mad, de hjalp os med
at faa Boldte, Hammer og Svingbor
trods det var Søndag. Vi tog nemlig
Turens eneste Uheld straks i Starten.
Tropskærrerestangen, i hvilken man havde
glemt at sætte en Boldt, kunde uden
denne ikke holde Kærrrens 450 kg's.
Indhold. Saa ramlende Kærrren plus Ind-
hold i Malmøs Gader og Bolden maatte
skaffes til Veje. Med halvanden Times
Forsinkelse klarede vi dette Skær. Men
Forsinkelsen gav Lundsspejderne For-
spring. Næppe var vi kommet udenfor
Malmø før Tropstørerne og 2 Spejdere
kom imod os med en nem og liks
Cykelbaare anbragt mellem 3 Cykler.
De vilde meget gerne have noget i den,
men Klunset laa saa godt stuvet i Kær-
ren, saa det var Synd, at røre ved det.
Saa fik de en Dreng med ømme Fød-
der som Erstatning. Lunds Tropstører,
Budde, blev hos os. To svenske og en
dansk Scout masede med Cykelbaaren
til Lund for at melde vor Ankomst.

En Patrulje med den svenske Fane
mødte os ved Lunds Udkant og med
Musik — en Tromme og et Horn —
først, den svenske Fane og vor Stan-
der Side om Side erobrede vi Byen.
Vort Kvarter var en herlig stor Sal i
Byens Forsamlingshus. Måden serve-
rede Lundspejderne. De stod nede i
Køkkenet og svedte, da vi kom. Søndag
og Mandag blev indholdsrigge Dage. Der
var nok at se i Byen. Domkirken, Ka-
thedralskolen med Karl den 12's Værel-
ser, det kulturhistoriske Museum med
alt hvad Hjertet kan begære af smukke
gamle Vaaben, Møbler, Bønderdragter
og Huse, — 2 Timer, al den Tid vi
kunde ofre Museet, var altfor lidt. Men vi
skulde jo i Lejr den Aften ved Gard-
stanga 11 km. udenfor Lund. Allsaa
afsted. Ved 4 Tiden marcherede vi ge-
ennem Byen. Hestene stejlede, naar de
saa vor Stander og navnlig da Trop-
skærreren. De svenske Heste var meget
sky. Vi var nær blevet Uvenner med et

Par Damer en Gang paa Turen. Det
var vist tæt udenfor Billinge. Der laa
den herligste gamle Stendysse. En ren
Stue, saa stor var den. Det er saa klart,
at den maatte vi se. Tropskærreren blev
kørt helt hen til venstre Side, og vi ind
i Hulen. Hulen laa næsten oppe paa
Toppen af en Bakke. Da vi kom ud paa
Vejen igen, saa vi paa Bakkens Top et
Køretøj holde. Der var to Damer deri.
De fægtede med Arme og Hoved til
Tegn paa, at vi maatte flytte Kærrren. Vi
hankede op i den og trillede den endnu
et Stykke længere ind til Siden. Damer-
ne ønskede stadig ikke at køre forbi.

Hvad ønskede de da? Sempellthen det
ganske vilde, at vi skulde trille Kærrren
ned ad Bakken igen, trods Vejen der-
nede var lige saa smal, som hvor vi
stod. Saa fik to af os lige saa stille fat
i Hesten, en paa hver Side. Damerne
hoppede af og talte rasende om Erstat-
ning. Hesten gik under almindelig Ju-
bel, uden saa meget som at blinke, forbi
den frygtindgydende Kærre. Ja, de sven-
ske Heste var sky. —

Vi kom til Gardstanga, vor første rig-
tige Lejrplads. Patron Christensson
anviste os et glimrende Sted, en gam-
mel Grusgrav, hvor de stejle Sider tog
herligt af for Vinden, der den Aften
var lidt vel voldsom. Lidt sent var vi
paa Gled, men ved 9 Tiden da Stande-
ren var ført til venstre Fløj og Lejr-
baalet gnistret og flammede fik vi vor
Sødsuppe og Bøf. 4 Lundspejdere sov
i Lejren den Nat, og spiste med. Det
samlede Gardstanga ca. 40 voksne be-
søgte Lejren. Patron C. med Gæster
skulde selvfølgelig se alt, vore Telle med
hans dejlige store Knipper Halm, vore
fine Bøffer — med hans Løg paa —
ogsaa omkring Lejrbaalet tog man Plads
og fornøjede sig over vore Sange og vor
Musik. Ja, vi fik sandelig Indbydelse
til næste Dag at slaa Vejen om ad

Vennberga, Patron v. Rosens Gaard. Der
skulde vanke Smørgås og Bær. Den
var fin. 1 km. var det længere, men 17
eller 18 km., det var ligemeget. Lidt
sent, ved 11 Tiden, gik vi i Teltene,
efter først at have sunget en Aftensang.

Saa travede vi afsted den næste Dag
(Tirsdag) mod Ringsjön via Vennberga.
Først havde vi set Gardstanga Kirke,
med det smukke Træskærerarbejde, en
Prædikestol, en Døbefond og en Alter-
tavle, og taget Afsked med Patronen.
Efter en Times March havde vi gjort
Holdt og set det gamle Slot Skårhult
udvendig fra. Men saa kom Forhindre-
ngen for den Dag. Et Utal Hindbær
langs Vejkanten. Vi var nær aldrig naaet
frem til Vennberga, hvor man ventede
os. Store Fade med Smørgås, Mælk i
Spande, Kringler og Hindbær stod foran
os. Men ligesom det var der, saa var
det der ikke. Farlig til Appetit.

Den unge v. Rosen saa paa de tomme
Fade, saa paa Drengene, og fik at vide,
at Køkkenet havde ikke mere og tog saa
den dristige Beslutning, — ned i Frugt-
haven med hele Sværmen. 30 Spejdere
i en Frugthave med Hindbær, Jordbær,
Stikkelsbær, Ribs og Kirsebær. — Da
dervargaeten halv Time, stønnede man,
efter tre Kvarters Forløb laa Hæren sla-
gen paa Marken, paa en enkelt Und-
tagelse nær, han sad fast oppe i et Kir-
sebærtræ. Efter en Times Forløb, mente
man nok, man kunde tage Kampen op
igen. Men heldigvis for Haven, der
endnu var bugnende fuld, rullede en
Høstvogn frem for at køre Troppen de
sidste 5 km. Man mente vor Fordøjelse
vilde have bedst af at køre. Tropskær-
ren blev anbragt bag ved. Spejderne i
Lagoven paa hverandre. Det gav et Ryk,
Vognen rullede, Hurraraabene rullede
— vi rullede langsomt og sikkert
ned paa Jorden igen. Den ene Vogn-
side var gaaet i Stykker. En ny Vogn
i en Part, og de fem km. gik strygende
gennem en smuk Skov. Pludselig laa
Søen, Skaanes største Sø, foran os. Og
hvor vi dog glædede os til at naa vor
Lejrplads og laa strakt Benene. De var
ikke fri for at være lidt klemte af Køre-
turen. Igen mødte vi den samme Gæst-
frihed, Patron Gammeltoft gav os alt
hvad vi skulde bruge, Mælk, Brændsel,
Halm, ja, da vi skulde drage afsted den
næste Dag, fik hele Stykken Kaffe med
Kager til. Men hvor var der dog smukt.
Sø og Skov lige op til hinanden. Vi
laa paa en lille Slette med Træer til alle
Sider Midt paa Pladsen havde vi tændt

vort Lejrbaal. Svenske Sange og danske Fædrelandssange og Bummelum-Viser afløste hinanden. Saa hørte vi Æventyret om Edisons Ungdom, hans Iver, hans Trang til at forsøge alt. Ja, saadan en Aften føler man, at det er sandt, hvad vi sang til Slut: Dejlig er Jorden, prægtig er Guds Himmel.

Patron Gammeltoft, ja, selv v. Rosens, var kommet for at være med ved Lejrbaalet.

Onsdag. Bosjø Kloster — det var unægtelig kun et rask lille Løb gennem Have og den gamle Klosterkirke, der blev Tid til. Tiden var ved at løbe fra os. Kaffen hos Patron G. ventede os, og en lang Dagsmarch havde vi foran os. Langs Rinsjöns skovklædte Bredder rullede Kærren alstet og vi efter den. Vejen laa lidt inde i Landet. Snart saa vi Søen, snart var den igen borte. Her var der et Kik gennem Skoven, saa man kunde se Søen i hele sin Udstrækning. Solen bagte. Det var efterhaanden en ret let Paaklædning, vi vandrede i. Lige udenfor Stehag gjorde vi holdt. Vi maatte have en Dukkert inden vi forlod Søen. Om Morgen var Vandet saa lumsk koldt, da vi vaskede os, saa der var ingen rigtig Stemning for Bad. Nu derimod, dejligt. Der var kun en sørgelig Ulempe ved Vandet, det havde i denne Ende af Søen ikke meget Lyst til at naa længere end til Knærne. Man kunde vade mægtige Strækninger udad med denne Vandstand. Naar, vaade blev vi. Gennem Stehag og frem forbi Rönneholm kom vi. Langs en bugtet Aa gik Vejen. Der laa en gammel Vandmølle, smukt istandsat og rundt omkring var der vokset Sommervillaer op. Vi nærmede os Billinge. Der maatte mere Fart paa. Klokken nærmede sig 6, og Madsen var endnu ikke købt ind. Kikkene og Tropsførereren gik i Forvejen. „Om vi kunde faa noget Kod? — „Ja, der varen Slagter lige ved.“ — „Glimrende.“ — „Nej stop.“ Konen i Købmandsboden kom farende efter os. Den Slagter havde kun aabent om Torsdagen (det var Onsdag), men i Byens Udkant var Kod. Fuld Fart fremad. I et lille Hus uden Butik fandt vi Slagteren. Alt udsolgt, det vil sige, Madsen var ikke hjemme, Grisen lige slagtet og endnu ikke kold, en halv Okse ikke skaaret i Stykker. „Ja men kæreste De.“ forklarede vi, „Vi er 31 sultne Scouter, saa De maa se at hjælpe os! Saa blev der skaaret ud til Hakkebøf. Husets Dreng løb efter Brød og viste Troppen hen hvor Kodet befandt sig. — Videre mod Röstango gik det. Hvilken Lejrplads fik vi ikke her. Den smukkeste vel nok paa hele Turen, Nacarpdalen hed Lejrpladsen. Det er en lang smal Dal med høje skovbevoksede Skrænter paa begge Sider. Her og der stikker Fjældet frem og mægtige Dynger af Kampesten ligger ved Skræntens Fod og langt op af dens Sider. Vi slog Lejr midt i Dalen mellem Byen og Odensjön, en lille Sø

hvor Dalen ender. Odensjön er den forunderligste lille Sø, man kan tænke sig. Da Lejrbaalet om Aftenen var dækket med Jord og de yngre Spejdere var i Seng, gik Rover-Scout og Tropsførereren ned til Søen. Vi travede frem ad en stenet Vej, Trærne skyggede, det kneb at se, trods en stjerneklar Himmel. Pludselig laa Odensjön foran os, spejlblank og dyster sort. Runder densom var det en Cirkel slaat med en Passer. De stejle Skrænter og det dybe Vand, gav det hele et forunderligt jættestagtigt, hemmelighedsfuldt Skær. Vi lagde os ved Bredden og snakkede sagte og fornuftigt en halv Times Tid. Saa gik vi hjem i Seng. Den næste Dag havde Odensjön et ganske andet Udseende, spejlblank var den, og den sorte Farve var forsvundet til en skær, grøn Farve. Saa klart og saa rent var Vandet, saa man kunde se de mindste Smaating et Stykke ud fra Bredden, men saa gik Bunden brat ned i uendelig Dybde.

Torsdag. Til Skärälid naaede vi ved 2 Tiden. Men vi skulde videre til Tostarp. Vi havde faaet en anbefaling med til en Landstingsmand. Landstingsmand endte næsten med at blive Skældsord paa Turen. Vi kom ind, fremførte vort Ærinde og vort Ønske om en Lejrplads. „Als inte“ — og Landstingsmanden gik ind i den anden Stue. — Der stod vi — Lidt efter fik vi at vide, et vi kunde faa en Grusgrav. Den var haabløs fuld af Tjørn, Brændenælder og andre lignende Behageligheder og saa laa den passende langt fra Vand, Halm og Brændsel. Hos en ung Gaardmand tælt ved, fik vi en ideel Lejrplads, en Bæk løb ved den ene Side, en Kilde 100 m. borte og Brænde og Halm var der, saa meget vi ønskede. Kl. 6 var vi færdig med at spise og begav os op mod Kopparrhatten, det højeste Punkt paa Süderåsen. Opad gik det, stadig gennem Skov. Kort over Vejene var der intet af. Vi var saa smaaat begyndt at tro, vi var paa galt Spor, saa paa een Gang laa hele Skärälids dybe Kløft foran os. Langt, langt ud over et herligt solbeskinnat Landskab saa man. — Og ned i Kløften kom vi. Snart kurede man et langt Stykke ned af en Ler-Skraaning, saa kravlede man paa tværs af et mægtigt Stenskræd, der omfavnede en Spejder et Træ, der ikke vilde flytte sig, da han kom masende. Naar, ned kom vi da til Bækken, der risler gennem Kløften. Og da vi saa saa op, Mennesker var som Tinsoldater af Størrelse, — snævert og vildt var her. —

Fredag. — Puh det var en drøj Tørn, den at naa fra Tostarp til Stenestad. Der var ingen Tvivl om, hvad der har givet Byen Navn, der var fuldt op af Sten alle Vegne, ja, navnlig da paa de Veje vi skulde frem med vor Kærre. Sikken et Slid, alle de store og stærkeste var for. Opad gik det, stadig opad, den ene Bakke efter den anden. Snart bumpede Kærren frem over en mæg-

tig Sten, snart var Hjulsporet saa dybt i den ene Side, at hele Lasset truede med at vælte, saadan gik det en 10—12 km., saa naaede vi Byen. Brød, hvor kunde vi laa Brød, der fandtes et lille Udsalg, det blev fuldstændig tomt, saa selv Tvebakker og Knækkebrød gik med. — Endnu et lille Stykke gik det opad. Saa naaede vi Toppen, og Kærren trillede næsten af sig selv op paa Aasen, hvor Vejen var lagt. Nedad gik det. Paa Siderne var der tæt Skov, foran os bredte den vide Slette sig ud. Og der mod Syd, mod Vest, mod Nord saars rygende Skorstene. Vi nærmede os Kulgrubeegnene. Billesholm, Bjuf og Hyllinge.

Det var noget af en Oplevelse, om Lørdagen at besøge Gruberne. Bjuf saa vi oven fra. Maskiner, den mægtige Pumpe, der pumpede over 3 Millioner Liter Vand op af Gruben i Løbet af et Døgn. Men det mest spændende, var dog at vandre nede i Gangene i Hyllinge Gruben. Ned gennem Skakten for Elevatoren med 8 Mand ad Gangen, saa traskede vi i Halvmørke. — En Lygte for hver 8 Mand — i Pløre og Ælte fremad. I Gangen løb de lange Staaltrusser, der trækker Vognene med Kul. 3 km. var en af Trusserne lang. Kullene laa der, sort og glinsende en Meter i Højden. Arbejdet var standset, men her var det at Mændene laa 6—8 Timer alt som Arbejdet var drøjt til, med deres korte spidse Hakker hamrede de Kullene løs. Tænk 8 Timer i Fugtlighed og Mørke. — Vi aandede lettere da Elevatoren med en utrolig Fart havde ført os de 75 Meter op til Lyset, saa vi igen stod og nød den friske Luft.

Ved halv syv Tiden naaede vi vor sidste Lejrplads. Ved Björkagaard fik vi en dejlig Plads i en lille Egeskov. Den sidst Teltbedømmelse havde fundet Sted, Dagbøgerne var eftersest. Da vi

Praktisk
og let
medførlige
Apparater
for Spejdere
Kodaks
etc.
faas bedst hos
ENNA
Vimmelskaffet 47.
Forlang Prislister.
Films fremkaldes og kopieres.

saa sad om Baalet for sidste Gang, saa talte vi om Turen, om Fremtidsplaner. Præmierne for Tellorden og Dagbog blev uddelte. Det var næsten trist at tænke paa, at det var sidste Lejrbaal vi skulde sidde sammen om denne Gang.

Søndag. Ja, den gik nemt. En lille Søndagsoverraskelse var der om Morgen, da vi blev budt paa Saft og Vand med Tvebakker af Guardens Ejer. Saa naaede vi om Formiddagen Helsingborg. Nød Badet i Øresund, kikkede over til vor egen Kyst og oppe fra Kärnan, saa vi over mod Egnen, vi havde vandret i. — Atter stod vi paa dansk Grund, det var en hel underlig Fornemmelse. Inden vi ved 8 Tiden dampede ned gennem Øresund, havde vi naaet at se Kronborgs Herligheder.

— I en sen Natte-time naaede Trop-
pen Ringstedts hjemlige Kødgrøder.
F.L.

:: AMAGER KOLONNE :

Er der noget, vi vil ha'?
Er det Sommerlejr? Jal
Hal Hal Hal
Jal Jal Jal
Sommerlejr,
Sommerlejr,
Sommerlejr.

Hylende dette Raab (der var fabrikeret under Rejsen derover) indtog 60 raske Spejder Sommerlejren paa Taasinge, og samtidig erobrede de ganske Beboernes Hjerter.

Det blev en af de Sommerlejr, der ofte vil blive mindet, og mangt et „Kan du huske“ vil blive sagt, naar Aarene har bleget Erindringer. Ved det smukke venlige Svendborgsund laa Lejren i Skovkanten lige ud til Vandet. Der var indrettet Køkkenplads med tilhørende Spisesal, Sportsplads med Højde- og Længdespring. Badeplads og et Stykke Strand til fri Tumbleplads. Vi lik forøvrigt ikke megen Tid til at benytte denne fri Tumbleplads; thi dels var der i Overflod af Konkurrencer, der lagde Beslag paa ens Tid, og naar man endelig havde fri, var man som Regel nogle Spøgelugle, der arrangerede et eller andet, saa at vi inden ret længe fandt os selv som en af Latter ødelagt Klump et eller andet Sted paa Stranden.

Som Øvelsesplads havde vi faaet overladt 300 Tdr. Lænd Skov, hvor vi kunde hente Tømmer til Broer, Vindskærme og Lejrens Montering. Vi arbejdede ogsaa ivrigt hver Dag for at fage saa mange Præmier som muligt hjem, og 7 By Trop løb af med baade Trop- og Paltlejligheder.

Fra Beboernes Side blev vi modtaget med en Venlighed, der næsten ikke kan beskrives. Saaledes kom Sognefogden f. Eks. en Eftermiddag ned i Lejren med Invitation til Kaffe om Aftenen.

»Buksesand«

Fot. Harald Jensen, Grenaa.

Det viste sig saa, at 4 Naboer havde slaaet sig sammen om at traktere Spejderne med Kaffe og hjemmelavede Kager.

Vore Lejrbaal var berømte over hele Øen, og vor Forbavelse var stor, da vi den sidste Aften skulde til at rykke ned til Lejrbaalspladsen; thi alle Vegne fra myldrede Folk frem. De kom med Hest og Vogn, med Cykle og spadserende, og snart var der samlet ca. 300 Tilskuere. Det blev ogsaa en vidunderlig Aften med en Stemning, der aldrig glemmes. Det blev sent, inden den sidste Kvist blev lagt paa Baalet, og da vi kom hen til Lejren kunde vi næsten ikke bevægelse os til at gaa i Seng. Det er saadanne Aftener, der bærer Spejderbevægelsen fremad og skaber et Sammenhold mellem Deltagerne, der absolut maa bære Frugt og føre Sagen frem til Sejr.
B—n.

1. ØSTERBRO SOMMERLEJR

20 Spejdere og 2 Ulveunger — Lidt fugtig Afsked hos den yngste — herlig Tur gennem Ulvsund, kan saamænd godt staa Maal med Svendborgsund. I Land i Guldborg paa Lolland. Overnattede i Riddersalen paa Berridsgaard; den traditionelle "hvide Dame" forsvandt rødmende, da en Spejder optraadte som Søvnvænger i lidt mindre end Underbukser.

„Puh! i den Varme kan vi da ikke grave Diamantgrav!“ To Dage senere og følgende øsende Regn, saa hjalp det paa Graveriet. Nogle forholdsvis anstæn-

dige Storme maatte vi prøve Kræfter med; vi vandt. Anstændig Opvisning for Lejrpladsens Ejer Lehnbaron Rosenørn-Lehn med Gæster og betydelig Skare Tilskuere.

Gallafrakost paa Slottet, pragtfuld Sølvpokal overrakt til Erindring. Improviseret Afskedsbal paa Orenæs og lidt „Good turns“ paa Faldrebet.

.Bonde.

Redaktionen har endnu et Par Referater fra Sommerturene. Paa Grund af Pladsmangel maa vi udskyde dem til næste Nummer.

Ligeledes maa „Fra Divisionerne“ udgaa af samme Grund.

I Lejr — paa Tur
overalt

Gyllenhamar's
Havregryn.

Hovedoplæg hos:

A. M. WESTERGAARD
St. Kongensgade 75.

ACADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG

(C. Dindler Hansen & Ejnar Larsen) Telefon Dyen 3195.
 Peder Skramsgade 24 København
 Translatør-, Korrespondent-, og alm. Sprog-Kursus i alle Sprog
 Stenografi, Maskinskrivning, Bogholderi og Regnskabsvæsen.
 Anerkendte Faglærere, — Oversættelser — Forlang Program.

GAMMELT OG NYT

Patienten: Hvor tør De reklamere med smertefri Tandudtrækning?
 Tandlægen: Jo, for jeg kan ikke mærke det gør ondt at trække Tænder ud!

Telefon 5296 - Fri Notering.

Kager, Is,

Telefon 5297 - Fri Notering.

Marcipan,

AUX PETIT FOURS

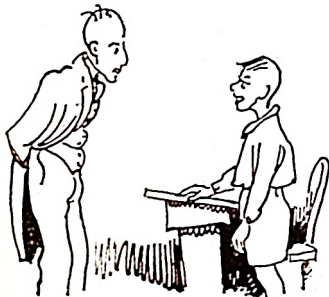
Confitures.

Østerbrogade 52. Udfor Sortedamsdoseringen.

Varene udbringes selvfølgelig overalt.

Det bedste!

Forretningen har ingen Filler.

— Hvor stor er en Odder?
 — Lidt mindre end jeg;
 — Hvad vil det sige?
 — Jo, De sa' forleden Dag, at større Odder
 end mig fandtes ikke!

NATURHISTORIE

Læreren siger: Slaa op i Eders Naturhistorie Side 15. Det er en Bjørn. Bjørnen har en tyk Pels. Denne Pels er for Bjørnen en Kappe, ligesom Vinterfrakken for Eder.

En Elev: — Ja, men Bjørnen kan ikke tage Kappen af?

— Rigtigt! Det kan den ikke! Og hvorfor kan den ikke det?

— Fordi der ikke er Knapper i.

HOS TANDLÆGEN

Peter: Jeg vil gerne have trukket denne Tand ud, saa jeg kan sløje li'som Søren henne fra Annettevej!

Husk

paa Øvelse og Langtur altid at medtage,

Dansk Tørmælk
 og
Kondens. Mælk

med Garantimærke

„Den røde Trekant“

KEHLET'S

FAVORIT

CHOKOLADE

OG CACAO

Ima Spejderhorn

Kr. 18.00 & Kr. 20.00.

Største Udvalg i
 Musikinstrumenter & Trommer.

William Farre,

Amagervej 16. Telefon 6636.

A/s Grøn & Witzke,

Kongens Nytorv 6,

ASSURANCE-KONTORER

Tegner alle Arter af Forsikring.

Københavns Smørrebrøds Fabrik

Vesterbrogade 8,
 skraas for Frihedstøtten.

leverer fin Mad og smager, trods Dyrtiden, 8 Stk. fint belagt Mad for 50 Øre (altsaa godt 6 Øre pr. Stk., og til højere Priser. Butikken aabnes Kl. 5 Morgen og sender Smørrebrød i Byen for 10 Øre pr. Ordre. — Telefon 10259 - 10260.

Torvegade 37.

Ryegsgade 129, Hj. af Østerbrogade.

Vesterfælledvej 78.

Sindshvilevej 5 ved Falkoneralleen.

Spejdere!

Husk altid at forlange Sodavand, Citronvand og Limonader fra
Gl. Jernbanevej 42. Hovedstadens Mineralvandsfabrik.
 Telefon Central 8232 - Valby 1150 y.

POUL HOLM, SILKEGADE 11

Boldspildragter, Løbe- og Svømmedragter, Gymnastikdragter, Brydedragter,
 Spejder-Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler.

Poul Holm, Telefon 3082.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

SKANDINAVISK ASSURANCE

ST. KONGENSGADE 68
 (SELSKABETS EJENDOM)
 KØBENHAVN K.

AKTIESELSKAB

Kr. 3 MILLIONER

TLF. 2103 STATSTLF. 220
 TELEGR.-ADR. SKANDISK

GRAND- DRIFTSTAB-
 TYVERI- VANDSKADE

TEGNER
AUTOMOBIL-FORSIKRING
 (STATSANERKENDT)

MASKIN- SYGE-
 ULYKKES- ANSVAR-

KRIGS- SØ- & TRANSPORTFORSIKRING

MASKINSKADEFORSIKRING

FOR ALLE KEDELANLÆG, KRAFT-
 OG ARBEJDSMASKINER

DRIFTSTABSFORSIKRING

DER DÆKKER DRIFTSTAB FOR-
 ANLEDIGET AF MASKINSKADE

ELEKTROMOTORFORSIKRING

DER YDER FULD ERSTATNING FOR ALLE
 SKADER SAMT ET AARLIGT EFTERSYN

Musikhuset

„ALLEGRO“

Nørrebrogade 163.

Telef. Taga 163 y.

Falkoneralle 43.

Telef. Godth. 1143 X.

Spejderflojter

Egen Import derfor billigste Priser
 Spejdere indrømmes stor Rabat

I Lejr og paa Tur bruger jeg
Kløver Byggryn som kun
 faas i Pakker. — En Del K. B. og
 3½ à 4 Dele koldt Vand eller Mælk
 sættes over Baal med lidt Salt under
 tæt Laag. Der røres i Groden umid-
 delbart før og efter at den er kom-
 men i Kog. Efter 2 Minutters Kog-
 ning tages den af og Groden bliver
 staaende med tæt Laag i 5 à 10 Mi-
 nutter for at buldne yderligere ud.
 Kløver Byggryn slimet ikke, sma-
 ger fortreffeligt og er meget næ-
 rende og styrkende.

SILKEHUSET

fh. I. R. Schelderup's Eftf.
 Vimmelskaftet 39-41.

STORT UDVALG I

Herre Silke Bindslips.

» » Sokker.

» » Undertøj.

» » Motor Scarfs.

Fyrværkeri

Have- og Nytaarsfyrværkeri.

Salget slutter 1ste Decbr.

husk derfor at købe i rette Tid.

. Bedst og billigst hos

Ludvig Høhling,

Nørrebrogade 108, 1.

**Waterman's
 Ideal
 Fountain Pen**

faas hos

C. Ferslew & Co.

St. Kongensgade 24.

TURIST

Chokolade med og uden Sukker
 bedst

R. Jensen & Søn, - Store Kongensgade 20.

Telefon 4823.

TELTE

vandtæt imprægneret

Teltdug

amerik. Armyduck

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

Simonsen & Weels Eftf.
 Købmagergade 20. - København K.

Sygeplejereksvisitter.

:: **Forbindstoffer.** ::

Forbindingspakker.

:: **Forbindkasser.** ::

Wagners Baare.

Leverandør til Spejderkorpsen.

SPEJDERKORPSETS DEPOT

Studiestræde 30 • København K.

Telefon 3186 - 11233.

Telegram-Adresse: Scouting.

SKOLE-DRAGTER

Færdigsyede eller efter Maal.

Jakke	} Sportsfaçon uldent Khaki . . pr. Sæt Kr. 75.00
Hammondbenklæder	
Vest	

Matrosdragt	} Marinemodel Marineboy . . pr. = = 50.00
Bluse	
Lange Benklæder	

Stortrøjer med hel- uldent Foer	} Marinemodel Marinebay pr. Stk. 45.00, 50.00

Sportsstrømper, heluldne Kr. 4.50, 5.00, 5.50, pr. Par.

Sveaters, heluldne, blaa og hvide pr. Stk. Kr. 9.00, 10.00, 11.00.

Alt i Spejdermundering paa Lager.

Alt Spejdermundering nedsat.

Regnfrakker og Vindjakker. = Forlang Prisliste.